Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

ANUL XXVI Nr. 3846 | Marți 5 martie 1957 | 4 PAGINI — 20 BANI

AGENȚIILE DE PRESA transmit

- Cuvîntarea rostită de tov. D. T. Șepilov, secretar al C.C. al P.C.U.S., la Congresul Uniunal al artiștilor plastici sovietici (pag. 4-a).
- Încheierea lucrărilor Congresului al 9-lea al P.C. din Norvegia (pag. 3-a).

Mai multă atenție muncii politice pentru crearea de cooperative agricole de producție cu rentă

Cu fiecare zi organizațiile de partid și sfaturile populare obțin noi succese în munca pentru transformarea socialistă a agriculturii. Numărul gospodăriilor colective, întovărășirilor agricole și al cooperativelor agricole de producție a ajuns în momentul de față la aproape 11.000, cu o suprafață de peste 2 milioane ha. teren față de 6325 gospodării colective și întovărășiri cu 1.320.000 hectare la sfîrșitul lunii decembrie 1955. Acest fapt constituie o confirmare a justei aprecieri făcute de Congresul al II-lea al partidului, care a arătat că există condiții ca sectorul socialist din agricultură să se dezvolte într-un ritm mai rapid.

O mare însemnătate în munca pentru transformarea socialistă a agriculturii au indicațiile ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16—17 iulie 1956 cu privire la crearea cooperativelor agricole de producție cu rentă.

Cooperativa agricolă de producție cu rentă este o formă socialistă de cooperare în producția agricolă în care membrii ei aduc întreaga suprafață de pămînt pe care o posedă, precum și inventarul viu și mort; pămîntul adus în cooperativă rămîne mai departe proprietate individuală a membrilor cooperatori, iar dacă cooperatorul aduce inventar în valoare mai mare decît contribuția obligatorie la hectar stabilită de adunarea generală, el primește diferența în bani sau produse în termen de cel mult 6 ani.

În cooperativa agricolă de producție țăranul muncitor se bucură din plin de avantajele muncii în comun. Aici se poate organiza o folosire mai bună a pămîntului, a mașinilor, a atelajelor și a muncii cooperatorilor pentru sporirea recoltei la hectar, crearea de ferme de animale și păsări, plantarea de vii și livezi, cultivarea legumelor etc., ceea ce sporește avuția obștească, — izvorul de venituri pentru toți cooperatorii.

Repartiția veniturilor între membrii cooperativei se face atît după munca depusă de fiecare cît și după suprafața, calitatea și modul de folosință a terenului. Prevederile Statutului cointeresează pe țăranul mijlocaș să intre în cooperativa de producție.

Organele de partid și de stat din unele regiuni și raioane au pornit îndată după apariția rezoluției plenarei la popularizarea principiilor care stau la baza organizării cooperativelor agricole de producție. Comitetul regional de partid Craiova, și-a îndreptat atenția în spre acele comune și sate unde majoritatea țăranilor muncitori nu fac parte din gospodării colective. În aceste sate a trimis activiști de partid și al sfaturilor populare cu experiență în munca de transformare socialistă a agriculturii spre a ajuta organizațiile de bază.

Iată, pe scurt, cum s-a desfășurat munca politico-organizatorică pentru formarea cooperativei agricole de producție în satul Valea lui Pătru din raionul Filiași.

Activiștii și tehnicienii trimiși de comitetele regional și raional de partid, împreună cu birourile celor două organizații de bază din sat, au organizat prelucrarea statutului model al cooperativei agricole de producție mai întîi în organizațiile de bază și apoi cu toți țăranii muncitori din sat. Fiecare prevedere din statut a fost explicată temeinic. În legătură cu avantajele ce le au membrii cooperativei, au fost făcute calcule la tablă. Apoi, organizațiile de bază au format colective din cei mai buni agitatori, care au fost repartizate în circumscripțiile electorale din sat spre a duce muncă de lămurire de la om la om. Împreună cu agitatorii au mers și activiști și tehnicieni trimiși de comitetele regional și raional de partid. Ei au făcut calcule amănunțite privind contribuția obligatorie, evaluarea inventarului, evaluarea pămîntului după calitate și categoria de folosință, felul cum se repartizează veniturile după muncă și după pămînt.

După publicarea statutului model munca politică pentru formarea de cooperative agricole de producție a luat o amploare mai mare. Pînă acum, în regiunea Craiova au luat ființă 13 cooperative agricole de producție și sînt aproape 700 cereri pentru înființarea altora noi. De asemenea au luat ființă cooperative agricole de producție și în alte regiuni.

Cu toate că numeroși țărani muncitori manifestă un mare interes față de această nouă formă de cooperare în producția agricolă, pînă acum s-au organizat puține asemenea cooperative. Cauza acestei stări de lucruri constă în primul rînd în slaba preocupare a organelor și organizațiilor de partid și a sfaturilor populare pentru formarea de cooperative agricole de producție. Aceasta are la bază faptul că foarte mulți activiști care lucrează la sate nu cunosc bine prevederile statutului cooperativei și cum trebuie ele puse în practică, nu știu să răspundă la întrebările concrete ale țăranilor muncitori.

Cooperativa agricolă de producție cu rentă este o formă nouă de cooperare în producția agricolă. Se înțelege că pentru a croi drum unui lucru nou trebuie depuse eforturi. Dar aceste eforturi vor fi răsplătite de faptul că cooperativa de producție are mari posibilități de a atrage în sinul ei largi mase de țărani muncitori și îndeosebi pe mijlocași.

În unele locuri — ca într-o serie de raioane din regiunea Cluj de pildă — activiștii de partid, fără a cunoaște situația concretă și a depune muncă își fac părerea că în acel loc cooperativa agricolă de producție cu rentă „nu merge". Dacă însă ei s-ar uita bine chiar în regiunea lor, ar vedea că de exemplu, în satul Lechința de Mureș, raionul Luduș, întovărășirea agricolă s-a dezvoltat ajungînd într-o formă apropiată de cea a cooperativei cu rentă. Aceasta dovedește că și în satele regiunii Cluj, această nouă formă de cooperare în producția agricolă „merge", este privită cu interes de țăranii muncitori.

Atunci cînd se pornește munca pentru crearea unei forme sau alta de cooperare în producția agricolă, nu trebuie să se stabilească în mod arbitrar — de la raion sau de la regiune — pentru care anume formă va trebui să se muncească, ci să se studieze condițiile specifice la fața locului.

În unele regiuni ca Oradea și Timișoara s-a privit formal problema creării de cooperative agricole cu rentă. Comitetele regionale de partid din aceste regiuni au hotărît înființarea, pînă la începerea campaniei agricole de primăvară a unei cooperative de producție în fiecare raion, dar n-au luat măsuri concrete pentru desfășurarea muncii politice de lămurire a țăranilor muncitori să se înscrie în această formă de cooperare în producția agricolă.

Crearea cooperativelor agricole de producție presupune pe lîngă o largă muncă politică de lămurire a țăranilor muncitori și o serioasă muncă organizatorică. Comitetele regionale și raionale de partid trebuie să înarmeze pe cei ce duc munca de lămurire pentru crearea de cooperative agricole de producție — instructori teritoriali, membri de partid din organizațiile de bază sătești, deputați, ingineri agronomi, economiști etc. cu temeinice cunoștințe privitoare la această nouă formă de cooperare, astfel ca ei să sprijine concret pe țăranii muncitori în rezolvarea problemelor practice, legate de formarea cooperativei.

În regiunile și raioanele în care au fost create cooperative agricole de producție este necesar ca ele să fie sprijinite îndeaproape pentru a putea obține rezultate din cele mai bune și să dovedească țăranilor muncitori cu gospodării individuale că aceasta este o cale bună de urmat. În același timp, este necesar să se ducă o muncă perseverentă, de zi cu zi pentru crearea de noi gospodării colective și întovărășiri agricole și lărgirea celor existente. Cei mai buni propagandiști în munca de transformare socialistă a agriculturii sînt colectiviștii și întovărășiții fruntași care s-au convins cel mai mult, pe baza veniturilor obținute de ei în gospodăria colectivă sau în întovărășire, de avantajele muncii în comun.

Deosebit de important este ca munca politică a organizațiilor de bază sătești să se desfășoare în strînsă legătură cu cea a organizațiilor de bază din unitățile socialiste existente, sub îndrumarea comitetului de partid comunal.

La baza întregii munci de lămurire a țăranilor muncitori să pășească pe calea agriculturii socialiste trebuie să stea liberul lor consimțămînt.

Mai sînt puține zile pînă cînd muncile agricole se vor desfășura cu toată intensitatea. În această perioadă ca și în tot cursul anului, sarcinile luptei pentru sporirea producției agricole trebuie strîns împletite cu cele ale luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Dezvoltarea sectorului socialist în agricultură este condiția hotărîtoare pentru obținerea de recolte bogate și stabile, pentru dezvoltarea celorlalte ramuri ale agriculturii în vederea ridicării nivelului de trai al țărănimii muncitoare și a îmbunătățirii continue a aprovizionării populației.

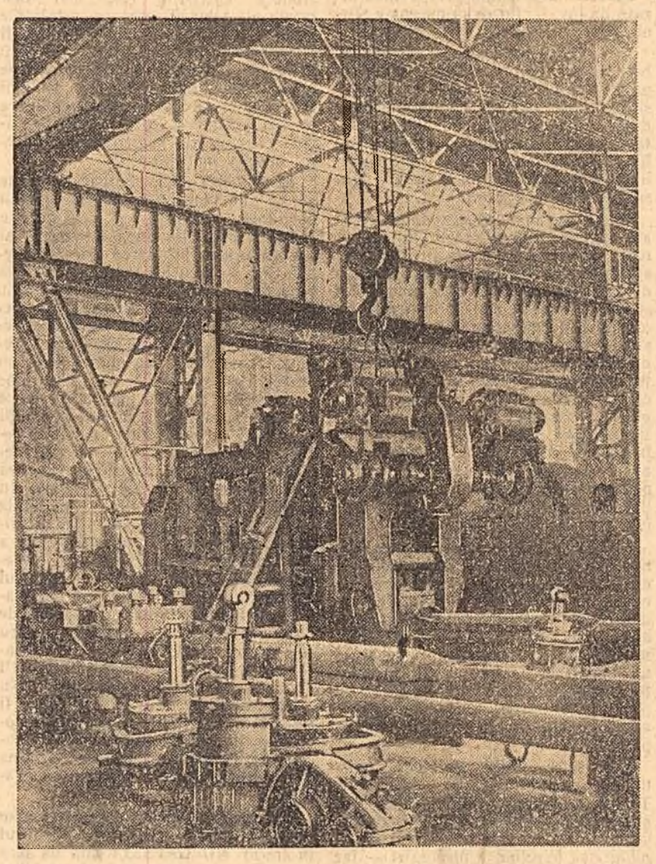

Cu fiecare zi se complectează „zestrea" marelui laminor de țevi de la Roman. În hale poposesc tot mai multe mașini gigantice. Nu e deloc ușoară sarcina constructorilor și montatorilor. Iată, în clișeul nostru, un aspect din munca lor încordată: în hala nr. 2, electricienii din echipa fruntașă condusă de Vasile Palenciuc montează motoarele electrice ale mașinii de încărcat țagle. Foto AGERPRES

O importantă lucrare despre viața și activitatea lui Lenin

În Editura de stat pentru literatură politică a apărut, în traducere românească, primul din cele două volume ale culegerii „AMINTIRI DESPRE LENIN". Volumul I cuprinde amintiri care oglindesc mai ales viața și activitatea revoluționară a lui V. I. Lenin din perioada dinaintea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Semnarea acordului privind livrările reciproce de mărfuri între R. P. Română și U. R. S. S.

Ca rezultat al tratativelor comerciale încheiate cu succes, la 4 martie 1957 s-a semnat la Moscova acordul privind livrările reciproce de mărfuri între R. P. Română și U.R.S.S. pe anul 1957.

Uniunea Sovietică va livra către R. P. Română, bumbac, laminate feroase, minereu de fier, cocs, metale neferoase, utilaj industrial, autovehicole, mașini agricole și alte mărfuri necesare economiei naționale. Romînia va livra către U.R.S.S. produse petrolifere, vase pescărești, șlepuri, materiale lemnoase, fructe proaspete și uscate, materie primă din fructe pentru industria dulciurilor și alte mărfuri pe care Romînia le-a livrat către U.R.S.S. și în anii precedenți.

Acordul a fost semnat din partea R. P. Române de ministrul Comerțului Exterior, Marcel Popescu, iar din partea U.R.S.S., de locțiitorul ministrului Comerțului Exterior, S. A. Borisov. (Agerpres)

Din activitatea asociațiilor studențești:

Scurt popas la Iași

În facultățile orașului Iași învață aproape 7.000 studenți. Culoarele Universității Al. I. Cuza sînt într-o permanentă animație. S-a dat pauză. În scurtul răgaz de 10 minute, grupuri, grupuri de studenți discută despre seminarii, bibliografii, cursuri... Cîțiva din lotul celor 164 care și-au petrecut vacanța de iarnă în taberele de la Sinaia și Predeal își împărtășesc veștile primite de la tovarășii lor din alte centre universitare, cu care au legat prietenie acolo, în munți.

În jurul tov. Nicolae Stoica, secretarul consiliului orășenesc al Asociațiilor studențești, se află mai mulți studenți. Elena Burghelea, din anul III filologie, întreabă cînd va veni instructorul la repetițiile echipei de dansuri. Festivalul de la Moscova bate la ușă. Universitatea trebuie să-și repună pe picioare ansamblul de 100 persoane (cor, dansuri, teatru). Pentru orchestră, asociația a primit de la comitetul de organizare pe țară acordeoane, chitare, viori și alte instrumente.

Discuțiile sînt aprinse. Tovarășa Bancea, de la catedra de educație fizică, a venit cu propuneri pentru reorganizarea muncii sportive, iar studentul Constantin Ungureanu, președintele asociației de la chimie, discută cu tov. Ene Marin, secretarul U. T. M., despre o viitoare excursie cu caracter științific a studenților chimiști în cîteva orașe din țară, printre care, Turda, Făgăraș, Valea Călugărească ș.a. Sosesc ziarele. Ce mai e nou în alte asociații? Într-un colț, studenta Marina Balabașciuc complectează un formular: ea este delegată la conferința pe țară a asociațiilor studențești care se va ține la 8 martie la București.

Ai impresia că te afli în mijlocul unui stup de albine. Dar cum pauza s-a terminat, studenții sînt rechemați la ore. De la tov. Stoica am aflat că spre sfîrșitul anului trecut, s-a constituit consiliul orășenesc al asociațiilor studențești. Au fost aleși studenții care răspund pe linie de asociație de problemele muncii profesional-științifice, culturale, organizatorice și sportive. Săptămînal, în facultăți studenții vizionează filme, audiază concerte pe discuri și organizează discuții colective. Asemenea concerte educative s-au organizat și la facultățile Institutului Politehnic. Tov. Stoica mi-a spus că studenții merg la spectacolele operei, de două ori pe lună cu o reducere de 50%. Bilete cu reducere li se mai procură studenților și la filme, la teatru sau la concerte.

În cadrul unor șezători literare, a

VICTOR VIȘINESCU

(Continuare în pag. 3-a, col. 3—4)

Într-unul din laboratoarele Institutului agronomic din Iași asistentul Simion Garici (în mijloc) explică unui grup de studenți din anul I al Facultății Agrotehnice funcționarea tractorului cehoslovac „Robot".

Unitatea lagărului socialist, condiția construirii socialismului

În mișcarea comunistă internațională s-a desfășurat în ultimul timp o intensă activitate creatoare, teoretică și practică.

A avut loc Congresul al XX-lea al P.C.U.S. — eveniment de răsunet mondial, a cărui însemnătate istorică este recunoscută de întreaga lume. Analizînd în profunzime cele mai noi și mai importante probleme actuale ale realității contemporane, Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a elaborat noi teze științifice de imensă valoare teoretică și practică, determinînd în întreaga mișcare muncitorească un puternic avînt al dezvoltării gîndirii creatoare bazată pe ideile marxism-leninismului.

A avut loc Congresul Partidului Comunist Chinez, care a adus o contribuție considerabilă la dezvoltarea marxism-leninismului printr-o mare bogăție de teze de valabilitate internațională. S-au ținut congresele celor mai mari partide comuniste din țările capitaliste — P. C. Francez și P. C. Italian — în care au fost dezbătute problemele principale ale luptei pentru pace, democrație și socialism în condițiile acestor țări. O vie activitate creatoare se desfășoară și în alte partide frățești. Reamintim documentele Partidului Comunist din Cehoslovacia, ale Partidului Comunist Bulgar, hotărîrile plenarei a VIII-a a C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez. Partidele comuniste și muncitorești au dat o apreciere clară a factorilor interni și externi care au dus la evenimentele din Ungaria.

În viața partidului nostru au avut loc de asemenea, în ultimul an, evenimente importante. S-a ținut Congresul al II-lea al P.M.R. care a trasat un vast program de construire a socialismului în țara noastră, au avut loc plenara C.C. din martie 1956, consacrată dezbaterii învățămintelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. precum și plenarele C.C. al P.M.R. din iulie și decembrie 1956 — în care au fost dezbătute probleme fundamentale ale construcției socialiste și ridicării nivelului de trai al poporului, dezvoltării democrației socialiste, atragerii tot mai largi a maselor muncitoare la munca de conducere a statului și economiei etc.

Pe drept cuvînt actuala perioadă va rămîne în istoria dezvoltării marxism-leninismului ca una din perioadele cele mai bogate. Viața însăși a dovedit cît de deșarte erau acele proorociri ale ideologilor imperialismului potrivit cărora marxism-leninismul s-ar fi „învechit" și ar fi devenit o „dogmă moartă". Pentru oricine este azi mai limpede ca oricînd tinerețea veșnic vie a învățăturii marxist-leniniste, capacitatea sa de a analiza și explica științific cele mai noi fenomene ale vieții sociale și de a arăta în mod just drumul dezvoltării societății.

O expresie a acestei activități creatoare sînt și acele schimburi de păreri între partidele comuniste și muncitorești care sînt îndreptate spre îmbogățirea experienței comune pe baza de nezdruncinat a ideilor marxism-leninismului, spre strîngerea legăturilor între aceste partide, între toate organizațiile clasei muncitoare, spre întărirea pozițiilor socialismului.

În cadrul discuției care se desfășoară acum, în ziarul „Borba a fost publicat de curînd un articol intitulat „Discuție socialistă loială sau polemică neprincipială?" care își propune să aducă o contribuție în aceste direcții. În lumina celor de mai sus, trebuie să arătăm însă că nu putem fi de acord cu aprecierea ziarului „Borba" potrivit căreia pe acei care nu se declară de acord cu unele din părerile susținute de tovarășii iugoslavi i-ar caracteriza „lipsa oricărui efort mai serios de analizare a problemelor" actualității, folosirea unor „argumente moarte, de obicei scolastice", „fuga de realitate", „teama de nou" sau „incapacitatea de a vedea nou", „simplismul" etc. etc. Așa caracterizează ziarul materialele de răspuns la tezele autorilor iugoslavi—deși printre acestea sînt multe materiale care cuprind analize marxist-leniniste profunde și idei valoroase, de un interes vital pentru mișcarea comunistă și muncitorească internațională.

„Pe de altă parte — afirmă „Borba", referindu-se la materialele aparținînd tovarășilor iugoslavi — se găsesc încercările constiincioase de analizare principială a problemelor care stau în fața socialismului".

Dacă ar fi însă să ne însușim aceste puncte de vedere, ar însemna că în prezent în mișcarea muncitorească numai autorii și teoreticienii iugoslavi sau acei care își însușesc integral punctele lor de vedere sînt singurii care gîndesc creator — dezvoltarea marxismului fiind un fel de monopol al acestora.

Partidele comuniste și muncitorești din toate țările, păstrînd modestia proprie comuniștilor, s au străduit întotdeauna și se străduiesc cu atît mai mult în această perioadă de intensă activitate creatoare să-și aducă contribuția proprie la îmbogățirea tezaurului comun al marxism-leninismului.

Desigur, și în Iugoslavia se fac eforturi, au loc căutări în domeniul formelor și metodelor construcției socialiste, care trebuie studiate cu atenție în lumina rezultatelor lor practice. Dar nu putem considera îndreptățită tendința unora dintre autorii iugoslavi de a se prezenta drept unicii purtători ai marxismului creator și a nega astfel contribuția și experiența altor partide, capacitatea lor de gîndire creatoare.

În legătură cu aceasta trebuie arătat că nu aprobăm acele note ascuțite care s-au făcut auzite, în cursul discuției, atît din partea unor autori iugoslavi cît și din partea unor autori din alte partide comuniste și muncitorești. Un asemenea ton prejudiciază desfășurarea rodnică a schimbului de păreri în vederea eliminării punctelor de vedere nejuste și afirmării principiilor marxism-leninismului, prejudiciază cauzei întăririi relațiilor prietenești și rezolvării tovărășești a problemelor controversate.

În ce ne privește, nu am dorit și nu dorim să contribuim în vreo formă sau alta la transformarea schimbului de păreri într-o polemică ascuțită, deși avînd în vedere conținutul problemelor dispute, am avut și avem serioase rezerve și obiecții față de multe din punctele de vedere susținute în articole sau cuvîntări de unii din tovarășii iugoslavi.

Considerăm însă necesar să ne spunem părerea în cîteva chestiuni, cu atît mai mult cu cît unele materiale publicate recent ca, de pildă, cuvîntarea rostită de tov. K. Popovici, ministrul afacerilor externe al R.P.F.I. înaintea Scupșcinei, articolul din „Borba" și altele pun în discuție lucruri fundamentale, esențiale pentru toate popoarele care construiesc socialismul, pentru cauza păcii și progresului social în lumea întreagă.

Este vorba, în primul rînd, de însăși ideea unității țărilor socialiste.

I.

Trăsătura principală a epocii contemporane este ieșirea socialismului din cadrul unei singure țări și transformarea lui într-un sistem mondial, opus sistemului capitalist. Statornicirea sistemului mondial al socialismului este o realitate obiectivă a zilelor noastre, constituie o expresie a legilor de dezvoltare a societății contemporane. În aceasta constă izvorul invincibilității acestui sistem — în opoziție cu sistemul capitalist pe care legile istoriei îl condamnă la o inevitabilă pieire.

În mod firesc, țările socialiste au dezvoltat și întărit neîncetat unitatea lor și legăturile de solidaritate dintre ele, într-ajutorîndu-se în opera de construcție socialistă și de apărare împotriva acțiunilor agresive ale imperialismului internațional.

Potrivit însă articolului din „Borba", între țările lagărului socialist ar exista doar o „unitate fictivă", „nereală", o „unitate mecanică". „Borba" scrie că transformarea acestei „unități nereale" într-o unitate reală ar fi o chestiune de durată, pentru care „va mai fi necesar încă mult timp" etc.

Trebuie să spunem deschis tovarășilor iugoslavi: o asemenea prezentare a faptelor denaturează realitatea. Nu este vorba cîtuși de puțin de „a făuri", și încă „după mult timp", unitatea țărilor socialiste! Această unitate există, s-a întărit și s-a călit prin eforturi comune în decursul anilor, a rezistat multor încercări, multor atacuri ale diferiților dușmani, dovedindu-și din plin forța și trăinicia.

Perioada recentă, perioadă de ofensivă a forțelor celor mai reacționare, a supus unei adevărate probe de foc unitatea țărilor socialismului. Această unitate și-a dovedit încăodată forța și vitalitatea, în timp ce speranțele reacțiunii de a vedea destrămîndu-se lagărul socialist s-au dovedit încăodată deșarte. Cine neagă unitatea reală și profundă a țărilor socialiste, neagă însăși evidența.

La baza unității și solidarității frățești a lagărului socialist stau asemenea factori cum sînt caracterul comun al orînduirii de stat în care clasa muncitoare exercită rolul de forță conducătoare, interesele comune ale apărării independenței naționale și cuceririlor revoluționare socialiste ale poporului, comunitatea căilor de dezvoltare social-economică, unitatea țelurilor de construire a socialismului și apărare a păcii, ideologia comună a marxism-leninismului. Pe măsura dezvoltării țărilor socialiste, a consolidării sistemului mondial al socialismului, unitatea țărilor socialiste a cuprins sfere tot mai largi; s-a format sistemul economic mondial al socialismului, piața comună a lagărului socialist, se dezvoltă diviziunea socialistă internațională a muncii, cooperarea avantajoasă pentru fiecare țară socialistă în parte și pentru întregul lagăr socialist în ansamblu.

Acești factori există, constituie o realitate de necontestat a zilelor noastre și determină acea unitate reală, organică, cimentată de interese fundamentale comune, care înmănunchează strîns marea familie frățească a țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică.

Grupîndu-se în jurul Uniunii Sovietice, țările socialiste au pornit de la recunoașterea faptului că U.R.S.S. — primul stat al muncitorilor și țăranilor, cu al cărui ajutor frățesc, internaționalist, și-au dobîndit libertatea — construiește de 40 de ani socialismul. În acești ani, Uniunea Sovietică a acumulat și a îmbogățit întreaga mișcare muncitorească internațională cu o experiență uriașă, de însemnătate istorică mondială. Uniunea Sovietică a devenit o gigantică putere cu o economie socialistă înaintată, cu resurse imense, un stat caracterizat printr-un ritm de dezvoltare economică necunoscut și inaccesibil capitalismului, hotărît să ajute dezvoltării socialiste rapide a celorlalte țări socialiste și totodată să pună toate forțele sale în slujba apărării acestora de primejdia unor eventuale atacuri din partea forțelor imperialismului. Uniunea Sovietică exercită un rol imens în relațiile internaționale; ea și-a cucerit prin politica sa neșovăitoare de apărare a păcii și libertății popoarelor, de luptă împotriva oprimării coloniale un imens prestigiu în rîndurile popoarelor.

Popoarele țărilor care alcătuiesc lagărul socialist știu bine că fără întărirea unității lor frățești, a solidarității, prieteniei și alianței lor n-ar fi fost cu putință să reziste presiunii organizate împotriva lor de marile puteri imperialiste, n-ar fi fost cu putință să apere cu succes cuceririle lor revoluționare și să dezvolte construcția socialistă.

Tocmai de aceea cercurile imperialiste agresive în frunte cu S.U.A. și-au concentrat atacurile împotriva unității țărilor socialiste și, în primul rînd, împotriva legăturilor de prietenie dintre ele și Uniunea Sovietică. Recurgînd la amenințări, calomnii, șantaj, sprijinindu-se pe rămășițele claselor exploatatoare, pe activitatea agenturilor și serviciilor de spionaj, pe elementele șovine, naționaliste, pe stările de spirit înapoiate, ei au încercat și încearcă și azi în fel și chip să destrame solidaritatea țărilor socialiste spre a le putea apoi subjuga una cîte una. Nu există în întreaga lor propagandă un obiectiv pe care să-l atace cu mai multă furie decît pe acesta, în nici un domeniu nu fac altfel eforturi și nu cheltuiesc atîtea mijloace ca în direcția subminării unității țărilor socialiste. De acest lucru socotim că trebuie să țină seamă și tovarășii iugoslavi.

În presa iugoslavă se vorbește mult despre experiența evenimentelor din Ungaria, fără a se da însă atenția cuvenită faptului că unul din primele obiective pe care l-au urmărit forțele contrarevoluționare horthysto fasciste, profitînd de greșelile grave săvîrșite de fosta conducere de partid și de stat din Ungaria, a fost ruperea Ungariei de familia țărilor socialiste. Dușmanul știa bine că dacă nu reușește să rupă Ungaria de țările surori, el nu va putea lichida independența țării și cuceririle socialiste ale poporului.

Și tocmai datorită unității țărilor lagărului socialist, legăturilor de prietenie cu Uniunea Sovietică, ai cărei fii și au vărsat din nou sîngele pentru apărarea libertății poporului maghiar, s-a putut împiedica formarea unui stat ungar reacționar fascist, cu tendințe șovine și revizioniste îndreptate împotriva tuturor vecinilor ei, inclusiv a Iugoslaviei. Apare de neînțeles de ce autorii articolului din „Borba" și alți teoreticieni sau cadre conducătoare din Iugoslavia, vorbind despre evenimen-

(Continuare în pag. 2-a)

ÎN FOLOSUL MUNCITORILOR

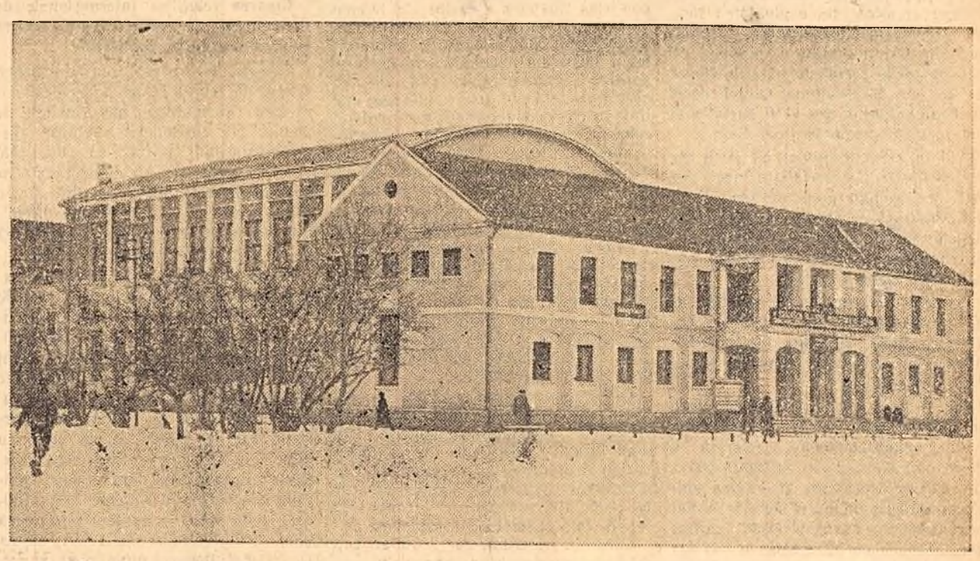

Printre numeroasele înfăptuiri social-culturale realizate în folosul muncitorilor și tehnicienilor de la Combinatul Chimic nr. 1, se numără și clădirea clubului și cantinei. Cantina și sala de mese sînt utilate modern. O bună parte din personalul combinatului vine să servească aici o masă bună, consistentă. Sala de spectacole aflată în această clădire este una dintre cele mai frumoase din întreprinderile regiunii Stalin.

Unitatea lagărului socialist, condiția construirii socialismului

(Urmare din pag. I-a)

tele din Ungaria, nu văd această latură a lucrurilor.

Dimpotrivă, „Borba" combate fățiș ceea ce articolul numește „teza foarte unilaterală că socialismul este amenințat de ofensiva forțelor reacționare și că, din această cauză, ar fi necesară unirea și mai strînsă a țărilor socialiste și a partidelor comuniste între ele și în jurul Uniunii Sovietice". „Borba" susține că unitatea țărilor socialiste ar fi numai o unitate „de bloc" și că numai cu timpul noțiunea unității se va putea debarasa de conținutul „blochist".

În cuvîntarea rostită în fața Skupșcinei, tov. K Popovici, susținînd aceleași idei, încearcă să reducă comunitatea istoricește constituită a țărilor socialiste la un bloc militar. Trebuie totodată menționat că nicăieri, în ampla sa cuvîntare, tov. K. Popovici nu face deosebire între țelurile pașnice, constructive, pe care le urmăresc țările lagărului socialist și obiectivele agresive ale blocurilor organizate de puterile imperialiste.

Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă, în primul rînd, **a trata ca un factor imaginar, iluzoriu sau de importanță secundară, neglijabil, amenințarea care izvorăște pentru popoarele țărilor socialiste din faptul că reacțiunea imperialistă nu se împacă cu existența acestor țări și caută pe toate căile să saboteze în independența lor, în cuceririle revoluționare socialiste ale oamenilor muncii.**

În al doilea rînd, se atribuie lagărului socialist un caracter de bloc militar. Iar devreme ce toate statele iubitoare de pace și în primul rînd țările socialiste se pronunță împotriva împărțirii lumii în blocuri militare, ar urma de aci că trebuie să fim și împotriva existenței lagărului socialist și a solidarității ce unește țările acestui lagăr.

În al treilea rînd, potrivit punctului de vedere susținut atît de „Borba" cît și de tov. K. Popovici se reduc temeiurile unității țărilor socialiste la factori de conjunctură, cu caracter temporar, legați de politica de stat în actualul moment de încordare din relațiile internaționale, ignorîndu-se factorii permanenți, fundamentali ai acestei unități.

Considerăm că aici nu mai este vorba de dezvoltarea creatoare a marxismului sau de vreun schimb de experiență constructiv, ci de o concepție pe care noi o considerăm nejustă și dăunătoare, deoarece ea neagă ceea ce constituie baza însăși a politicii țărilor socialiste: **unitatea** acestor țări, pentru a cărei întărire am militat și înțelegem să militățm cu toată fermitatea.

În tratarea problemelor contemporane, unii tovarăși iugoslavi nu țin seama că în lume există azi două sisteme: sistemul mondial socialist și sistemul mondial capitalist. Necesitatea întăririi continue a unității țărilor socialiste decurge nu numai din comunitatea țelurilor lor, ci și din această realitate obiectivă.

Credincioși principiului leninist al coexistenței pașnice a țărilor cu orînduiri sociale diferite, dorim să trăim în pace cu țările capitaliste. Cercurile conducătoare ale acestor state nu văd însă de loc cu ochi buni țările noastre socialiste; în ce ne privește nici nouă nu ne place orînduirea lor bazată pe exploatarea oamenilor muncii. Totuși, întrucît nici statele noastre și nici statele capitaliste nu se pot muta pe altă planetă, trebuie acceptate reciproc, în loc de un război nimicitor, regulile unei conviețuiri pașnice, regulile coexistenței Țările socialiste doresc — și interesele omenirii cer — ca lupta dintre cele două sisteme să se desfășoare în cadrul unei întreceri pașnice.

Știm însă bine cu cîtă ură a încercat imperialismul mondial să sugrume în față primul stat al muncitorilor și țăranilor — statul sovietic. Știm bine din propria noastră experiență cum a privit burghezia imperialistă nașterea celorlalte țări socialiste; în ce privește Romînia, n-a fost mijloc de luptă — acțiuni complotiste organizate cu ajutorul partidelor „istorice", finanțarea activităților subversive, de spionaj și diversiune, blocada economică, propaganda calomnioasă — la care puterile imperialiste să nu fi recurs pentru a împiedica instaurarea și apoi consolidarea regimului democrat-popular.

Știm cum au organizat cercurile imperialiste americane intervenția armată pentru lichidarea rînduielilor cu caracter democratic, care nu le erau pe plac, în Guatemala. Am văzut cum au reacționat cercurile imperialiste dominante din Anglia și Franța față de naționalizarea Canalului de Suez de către Egipt. Vorbind deschis, trebuie să arătăm că profiturile obținute de țările agresoare din exploatarea canalului nici nu sufereau comparație cu profiturile obținute timp de decenii de monopolurile engleze, americane, franceze, germane, italiene și altele din exploatarea țărilor care astăzi construiesc socialismul. Ar fi o naivitate să credem că față de țările socialiste puterile imperialiste ar fi reacționat altfel decît în cazul Egiptului și s-ar fi purtat mai „cu mănuși" decît la Port Said.

Atît în cazul Romîniei, cît și în cazul celorlalte țări socialiste, dacă puterile imperialiste n au îndrăznit și nu îndrăznesc să ne atace, aceasta se datorește unității țărilor socialiste, solidarității ce le unește în cadrul puternicului lagăr socialist.

Cu atît mai mult sînt valabile aceste învățăminte ale istoriei în perioada actuală, cînd are loc o intensificare a activității cercurilor reacțiunii imperialiste.

Pot fi oare considerate drept „teze unilaterale" sau iluzorii agresiunea din Egipt, remilitarizarea accelerată a Germaniei occidentale, existența bazelor militare americane și crearea unităților atomice în jurul statelor socialiste, organizarea putschului contrarevoluționar din Ungaria „doctrina Eisenhower" campania furibundă, însoțită de atacuri fasciste împotriva partidelor comuniste și organizațiilor muncitorești din țările capitaliste?

Prezentînd lucrurile în așa fel, ca și cum pe arena internațională ar exista două „blocuri" cu obiective **similare, identice,** tov K. Popovici ignorează o realitate fundamentală și incontestabilă a epocii actuale — și anume faptul că în viața internațională se manifestă în mod distinct și se înfruntă între ele **două linii.** Pe de o parte, **linia îndreptată spre slăbirea încordării internaționale și dezvoltarea colaborării între state pe bazele egalității, respectării independenței, neamestecului în treburile interne,** linie pe care o înfăptuiesc în mod consecvent în politica lor externă țările socialiste. După cum se știe, în sprijinul acestei linii se pronunță și alte țări, nesocialiste.

Pe de altă parte și opusă acesteia, se manifestă **linia îndreptată spre anihilarea destinderii în relațiile internaționale, spre organizarea de aventuri războinice, spre cotropirea și subjugarea popoarelor** — linie pe care o urmează cercurile imperialiste.

În cuvîntarea sa, tov. K. Popovici, arată că în lume „predomină tratarea militaro-strategică a problemelor politice, afirmarea forței economice și militare, precum și politica bazată pe ele, pentru împărțirea lumii în sfere de interese și de influență".

Dar el omite să precizeze **pe cine** caracterizează un asemenea mod de a acționa, **cine** urmărește rezolvarea problemelor politice litigioase pe calea armelor și a politicii „de pe poziții de forță", **cine** promovează politica de război rece — și cine luptă împotriva unei asemenea politici contrarii intereselor popoarelor, **cine** urmărește cu perseverență micșorarea încordării internaționale, apărarea și întărirea păcii.

Cum poate fi oare pus semnul egalității între țările lagărului socialist, care se pronunță clar și hotărît pentru linia de apărare a păcii, — și cercurile imperialiste agresive care duc o politică ostilă intereselor păcii și socialismului? Se creează astfel impresia unei cețuri artificiale, unde nu se mai pot distinge nici forțele care luptă pentru pace și socialism, nici forțele dușmane păcii și socialismului.

Sîntem de acord cu punctul de vedere exprimat de tov. K. Popovici, cînd, vorbind despre creșterea forțelor păcii, leagă acest proces de rolul tot mai mare al clasei muncitoare, de întărirea și preponderența forțelor socialismului. Dar aceste forțe nu pot în nici un caz să fie desprinse sau privite izolat de existența statelor socialiste în care puterea aparține clasei muncitoare, de solidaritatea și unitatea acestor state, de imensa forță politică și materială pe care lagărul socialist o pune în slujba păcii, alături de mișcarea muncitorească internațională și de celelalte forțe iubitoare de pace. Se pune întrebarea: pentru ce reacțiunea internațională atacă cu atîta vehemență și stăruință unitatea și solidaritatea frățească a țărilor socialiste? Este limpede că aceasta se întîmplă tocmai pentru că dușmanii păcii văd în lagărul socialist principala stavilă în calea planurilor lor agresive.

Mai ales în asemenea împrejurări cînd se manifestă două linii opuse în viața internațională, cînd cercurile agresive încearcă să îndrepte evoluția lucrurilor către un nou război, considerăm greșit să se confunde între ele forțele progresului și păcii cu forțele reacțiunii și războiului, să se conteste necesitatea întăririi unității forțelor noastre.

„Borba" scrie că partidele comuniste și muncitorești se situează pe pozițiile filozofiei idealiste, mai precis ale filozofiei pragmatice, potrivit căreia este adevărat ceea ce e folositor și fals orice ar fi folositor imperialiștilor. Fără a intra într-o dispută filozofică, trebuie să arătăm că principalul adevăr obiectiv în această problemă constă în faptul că orice încercare de a contesta unitatea țărilor socialiste și necesitatea întăririi ei continue nu poate decît să dăuneze forțelor păcii și socialismului.

În al doilea rînd, cum se poate oare pune semnul egalității între două **noțiuni distincte** cum sînt noțiunea de **lagăr socialist** — definită prin comunitatea de structură economico-socială și politică a țărilor socialiste, prin țelurile și interesele lor fundamentale comune, prin ideologia lor comună, prin colaborarea și într-ajutorarea lor frățească — și noțiunea de **bloc militar,** mai ales cînd se știe cu cîtă fermitate și consecvență acționează U.R.S.S. și celelalte țări socialiste pentru a înlătura împărțirea lumii în blocuri militare?

În mod evident, o asemenea punere a problemei nu poate crea decît confuzie.

Faptul că pe plan internațional există lagărul socialismului și lagărul capitalist nu este rezultatul unei politici de „blocuri", ci urmarea inevitabilă a faptului că socialismul a învins într un șir de țări, iar capitalismul se menține încă în altele. Aceasta confirmă justețea tezelor lui Lenin care, pe baza analizei trăsăturilor capitalismului contemporan, a descoperit legea dezvoltării inegale economice și politice a capitalismului, în virtutea căreia socialismul poate învinge mai întîi în cîteva state. Dacă ar fi existat condițiile victoriei simultane a socialismului în toate țările capitaliste, evident că n-ar mai fi existat astăzi două lagăre pe arena internațională

Lagărul socialist și solidaritatea țărilor ce-l alcătuiesc reprezintă un fenomen obiectiv în actuala etapă a dezvoltării societății contemporane. Această realitate nu poate fi pusă între ghilimele Ea nu este și nu poate avea un caracter conjunctural, deoarece existența a două lagăre este legată de împărțirea lumii în țări socialiste și țări capitaliste.

Cît privește existența blocurilor militare, ea este rezultatul unor împrejurări internaționale concrete ce s-au format după cel de al doilea război mondial — și anume rezultatul pregătirilor agresive desfășurate de puterile imperialiste în frunte cu S U A împotriva țărilor socialiste

Crearea Tratatului de la Varșovia a fost impusă țărilor socialiste de organizarea unui șir de blocuri militare agresive în zona Atlanticului, Mediteranel, Orientului apropiat, de crearea unei centuri de baze militare americane în jurul țărilor socialiste, de intensificarea pregătirilor agresive ale puterilor imperialiste, în special de orientarea acestora spre refacerea imperialismului german și remilitarizarea Germaniei occidentale, care sînt acum traduse în fapt. Între blocurile agresive, de felul N.A.T.O., și între Tratatul de la Varșovia există o adîncă deosebire. Tratatul de la Varșovia se caracterizează prin natura sa defensivă, prin faptul că e un pact deschis la care pot adera și alte țări, indiferent de natura orînduirii social-politice, prin obligația asumată de țările participante de a se abține de la folosirea forței ca mijloc de rezolvare a litigiilor internaționale etc.

Semnînd Tratatul de la Varșovia, țările socialiste participante au văzut în aceasta un mijloc cu caracter **vremelnic, dar absolut necesar în actualele împrejurări internaționale, pentru apărarea securității și independenței lor.** Ministrul de Afaceri Externe al Iugoslaviei și ziarul „Borba" nu pot să nu știe că țările participante la Tratatul de la Varșovia s-au pronunțat pentru desființarea tuturor blocurilor militare, inclusiv a Tratatului de la Varșovia, în condițiile creării unui sistem de securitate colectivă.

Nu dorim blocuri militare dar în actualele condiții cînd există blocurile organizate de puterile imperialiste, despre care știm bine că sînt îndreptate împotriva țărilor socialiste, nu putem accepta să rămînem descoperiți înaintea dușmanului.

Țările lagărului socialist, pornind de la interesele vitale ale popoarelor lor și de la interesele cauzei socialismului, **sprijină în mod unanim și cu toată fermitatea Tratatul de la Varșovia și văd în consolidarea acestuia un scut sigur al independenței și securității lor naționale.**

Apartenența la lagărul socialist nu înseamnă închidere în sine, izolare pe plan internațional. După cum se știe, acum mai bine de un deceniu, propaganda imperialistă, în calomniile pe care le debita împotriva țărilor socialiste, a scornit teoria „cortinei de fier" Viața a arătat însă limpede cine sînt de fapt promotorii politicii de izolare. Sînt bine cunoscute eforturile neobosite ale țărilor socialiste pentru dezvoltarea colaborării internaționale, strîngerea legăturilor comerciale și de afaceri, schimburile culturale și sportive etc., după cum este la fel de bine cunoscută politica discriminatorie dusă de puterile imperialiste.

În cuvîntarea sa, tov. K. Popovici vorbește despre „poziția Iugoslaviei în afara blocurilor", declarînd că unele cercuri conducătoare din țările socialiste ar fi „dezamăgite" de această poziție.

După părerea noastră, aci se deformează datele problemei. În mod firesc aderarea Iugoslaviei la vreo grupare de state este o problemă în care numai ea poate hotărî. Totodată trebuie subliniat că țările lagărului socialist privesc cu simpatie orice țară care nu dorește să facă parte sau să fie legată în vreun fel de blocurile agresive (NATO, SEATO, pactul de la Bagdad etc.)

Deoarece însă, în discursul rostit de tov. K. Popovici, unității țărilor socialiste i se substituie noțiunea de „bloc", — concluzia la care se ajunge este negarea ideii însăși de unitate și solidaritate a țărilor socialiste.

În această privință, poziția preconizată de tov. K. Popovici nu poate stîrni într-adevăr decît „dezamăgire".

În legătură cu aceste probleme trebuie arătat că în ultimul timp au putut fi întîlnite în unele ziare iugoslave teorii potrivit cărora unitatea dintre țările socialiste ar trebui limitată la „coexistența între țările socialiste", iar relațiile dintre țările socialiste să fie aceleași ca și între o țară socialistă și una capitalistă.

Țările socialiste reprezintă cuceriri ale mișcării muncitorești internaționale, sînt sprijinul sigur și devotat al acesteia, sînt înconjurate cu dragoste de oamenii muncii. Pentru nimeni din aceștia, și cu atît mai puțin pentru un comunist, o țară socialistă nu poate fi aceleași lucru cu o țară capitalistă. Au dreptate tovarășii iugoslavi cînd susțin că forțele socialiste și aspirațiile către socialism cresc în lumea întreagă, dar aceasta nu înseamnă că o țară în care puterea se află în mîinile trusturilor monopoliste, ce exploatează și asupresc pe oameni, muncii, poate fi identificată cu o țară socialistă, în care puterea se află în mîinile muncitorilor și țăranilor.

Principiile coexistenței pașnice, cunoscute sub numele „pancea șila" — egalitatea în drepturi, respectarea reciprocă a integrității teritoriale, independenței și suveranității, neamestecul reciproc în treburile interne, neagresiunea — reprezintă de acceea un important factor pozitiv în relațiile internaționale. Forțele păcii și în primul rînd țările socialiste se pronunță cu hotărîre în sprijinul acestor principii.

Dar între țările socialiste există și relații calitativ superioare. Tocmai acei factori fundamentali care stau la baza unității țărilor socialiste, — caracterul comun al orînduirii, comunitatea țelurilor, a ideologiei — fac cu putință legături mult mai ample și mai adînci decît pot contracta țările socialiste cu cele capitaliste, determină între cele dintîi **relații de solidaritate frățească și într-ajutorare tovărășească pe baza internaționalismului proletar.**

Se pot oare reduce legăturile dintre țările socialiste doar la norme de conviețuire ca între state cu orînduiri sociale diferite și cu țeluri opuse?

Fără îndoială că nu. Aceasta ar însemna o dare înapoi de la principiul marxist al internaționalismului proletar.

Teoria „coexistenței țărilor socialiste" pornește, în esență, de la **ignorarea scindării lumii în două sisteme economico-sociale opuse. Ea înseamnă atît negarea deosebirilor esențiale dintre țările socialiste și cele capitaliste, cît și a trăsăturilor comune și a țelurilor istorice comune ale țărilor socialiste.**

II.

Este bine cunoscut faptul că între țările socialiste s-au statornicit relații de un tip cu totul nou în istorie. Esența acestor relații este colaborarea și într-ajutorarea tovărășească întemeiată pe principiile respectării independenței, egalității în drepturi și respectării reciproce a intereselor și suveranității naționale. Pentru prima oară relații între țări inegale ca mărime, forță, grad de dezvoltare economică au fost puse pe bazele egalității și ajutorului reciproc între state suverane.

În centrul noului sistem de relații stabilit între țările socialiste a stat de la început contribuția uriașă și marele ajutor multilateral acordat celorlalte țări socialiste de către Uniunea Sovietică, într-o perioadă cînd ea însăși făcea eforturi eroice pentru a lichida rănile imense pricinuite de război.

Succesele mari obținute de țările socialiste în dezvoltarea lor economică și culturală, în progresul tehnico-științific ar fi fost de neconceput fără existența relațiilor socialiste de colaborare. Totodată, trebuie subliniat că promovarea de către țările socialiste a unor astfel de relații internaționale, care contrastează adînc cu relațiile de subjugare și aservire practicate de țările capitaliste, a exercitat o mare influență nu numai în cadrul lagărului socialist ci și în afara lui, în rîndurile popoarelor din țările mici, dependente sau coloniale, supuse dominației marilor monopoluri capitaliste Viața arată că puterile imperialiste se văd nevoite să țină seama de existența acestor relații și de puterea lor de influență asupra popoarelor.

Crearea relațiilor internaționale de tip nou este de aceea o mare cucerire istorică a tuturor popoarelor

Firește că crearea unui asemenea sistem de relații nu se putea desfășura fără a învinge nici un fel de piedici. Nu corespunde realității afirmația ziarului „Borba" că diferitele partide comuniste și muncitorești ar susține că niciodată în relațiile dintre țările socialiste n-ar fi existat dificultăți sau cînd învinuiește partidele că „trec sub tăcere" aceste probleme.

Pentru partidele comuniste care aprofundează fenomenele complexe ale vieții sociale este cu desăvîrșire limpede că noile norme care reglementează relațiile dintre membrii unei mari familii de țări, cuprinzînd sute de milioane de oameni, nu puteau apare dintr-odată în formă pură perfectă. Ele au apărut ca un lucru cu totul nou în istorie, experiența relațiilor internaționale din lumea capitalistă neputînd fi folosită drept model Noile relații s-au făurit pe calea unui proces complex în cursul căruia au existat lipsuri, dificultăți și greșeli.

Cu o mare îndrăzneală și hotărîre, cu o principialitate exemplară Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a criticat cu toată hotărîrea acele încălcări și greșeli care au dăunat principiului egalității în drepturi în relațiile dintre țările socialiste. Este un fapt bine cunoscut că toate partidele comuniste și muncitorești au luat și iau măsuri perseverente pentru lichidarea acestor greșeli și îndreptarea prejudiciilor provocate de ele. Cum se poate afirma deci că aceste probleme sînt trecute sub tăcere?

În primul rînd, ceea ce trebuie spus de la bun început, ceea ce este cu adevărat important și ceea ce într-adevăr „Borba" trece sub tăcere e faptul că acele lipsuri sau scăderi care s-au manifestat în relațiile dintre țările socialiste cu toate urmările lor negative serioase, nu au putut înlătura ceea ce este esențial în aceste relații **Dacă în relațiile dintre țările capitaliste trăsăturile hotărîtoare și esențiale sînt inegalitatea, subjugarea și lefuirea celui slab de către cel tare, în relațiile dintre țările socialiste trăsăturile cu caracter esențial sînt tocmai egalitatea în drepturi, colaborarea tovărășească, avantajul reciproc.** Orice încălcare a principiului egalității este cu desăvîrșire contrarie naturii însăși a relațiilor dintre țările socialiste. Tocmai de aceea este cu putință eliminarea oricăror lipsuri sau greșeli, desfășurarea unei activități eficiente de către partidele comuniste și muncitorești pentru realizarea îndreptărilor necesare.

Experiența țării noastre, ca și a altor țări socialiste, arată caracterul rodnic al acestor relații Poporul romîn vede eficacitatea acestor relații în ajutorul pe care l-a primit din partea Uniunii Sovietice, în avantajele pe care i le-a asigurat colaborarea frățească cu toate țările socialiste. În aceste condiții oamenii muncii din țara noastră au putut realiza transformarea într-un timp extrem de scurt a Romîniei dintr-o țară cu o economie înapoiată, cu o industrie slab dezvoltată, într-o țară aflată în plin progres cu o industrie puternică și în plină dezvoltare cu o agricultură aflată la un nivel tehnic incomparabil față de trecut Am putut organiza astfel valorificarea rațională a unor importante bogății naturale, crearea unor noi ramuri ale industriei înfăptuirea unor importante construcții Am realizat mari progrese în domeniul cultural. Eficacitatea acestor relații s-a manifestat și în ajutorul primit de țara noastră pentru întărirea situației sale internaționale; Romînia s-a transformat într-o țară independentă, suverană, cu o poziție internațională, cum n-a avut niciodată în trecut.

Pe drept cuvînt spunea tovarășul Togliatti: „Uniunea Sovietică a dat pînă acum un enorm sprijin dezvoltării țărilor socialiste, ajutîndu-le să învingă dificultățile pe care le întîmpinau, să construiască fabrici, să introducă cuceririle cele mai înaintate ale tehnicii pînă la instalațiile atomice cele mai moderne. Dacă ar fi posibil să se facă un calcul al valorii materiale a acestui ajutor s-ar ajunge la cifre amețitoare. Popoarele Uniunii Sovietice și-au cucerit prin înfăptuirea acestei sarcini și prin sacrificiile făcute recunoștința nepieritoare a întregii mișcări muncitorești".

În al doilea rînd, „Borba" nu poate să nu știe bine că în cadrul acțiunii susținute pe care o înfăptuiește P.C.U.S. mai ales după Congresul al XX-lea pentru lichidarea oricăror greșeli care au avut loc anterior, Uniunea Sovietică a luat măsuri practice din cele mai importante. Se cunoaște Declarația guvernului U.R.S.S. din 30 octombrie 1956 în aceste probleme—precum și ansamblul de măsuri care au urmat. Pe această linie se înscriu bine cunoscutele tratative polono-sovietice precum și tratativele cu reprezentanții altor țări de democrație populară — toate desfășurate într-un spirit de deplină egalitate și încredere reciprocă și încheiate cu un deplin succes. În urma tratativelor dintre delegațiile guvernului Republicii Populare Romîne și guvernului Uniunii Sovietice a fost încheiat un acord de o considerabilă importanță pentru progresul continuu al economiei noastre naționale, pentru dezvoltarea unor ramuri de bază ale industriei noastre, pentru combaterea urmărilor secetei și ridicarea agriculturii, în interesul creșterii nivelului de trai al poporului. Nu există probleme care să nu poată fi rezolvate în relațiile dintre țările socialiste, în spiritul **înțelegerii reciproce, tovărășești, urmărindu-se deplina înfăptuire practică a principiului egalității.**

Prin propria noastră experiență știm bine că puterile capitaliste au făcut în trecut NU GREȘELI față de țara noastră, ci au subjugat-o și aservit-o, jefuind-o sistematic decenii de-a rîndul. Asemenea „greșeli" nu puteau fi înlăturate, căci rezultau însăși din natura imperialismului, și ele n-au fost înlăturate decît prin lichidarea relațiilor de subjugare imperialistă a țării.

Nu este posibil ca „Borba" să nu cunoască asemenea fapte.

Cui poate folosi atunci faptul că autorii iugoslavi revin mereu și mereu într-un mod unilateral asupra greșelilor din trecut, le prezintă într-o lumină care denaturează esența acestor relații, trec sub tăcere critica aprofundată și măsurile de îndreptare ce au fost luate?

Sîntem întrutotul de acord cu autorii articolului din „Borba" că într-o discuție tovărășească n-au ce căuta insinuările. Dar, din păcate, acestei afirmații nu-i corespund încercările ce se fac în articol de a umbri și de a arunca îndoieli asupra relațiilor dintre țările socialiste.

Potrivit articolului publicat de „Borba", ar exista o contradicție între unitatea țărilor socialiste și independența lor, cu alte cuvinte între interesele lor naționale și sarcinile lor internaționaliste.

Viața dovedește însă că sarcinile naționale cele mai înalte — apărarea suveranității, progresul economic și cultural, făurirea bunăstării poporului — pot fi cel mai bine rezolvate pe baza colaborării frățești și într-ajutorării internaționaliste cu celelalte țări socialiste. Întărirea lagărului socialist, îndatorire internaționalistă supremă, are loc **pe baza** înfloririi economice și culturale a fiecăreia din țările componente. Iar apartenența la lagărul socialist, și unitatea strînsă cu țările socialiste nu numai că nu este în contradicție cu asigurarea independenței naționale, ci este dimpotrivă cea mai bună chezășie a apărării acesteia.

Pe bună dreptate, tov. Gomulka arăta că „soarta Poloniei, securitatea ei, dezvoltarea și locul ei în lume sînt legate de lagărul socialismului Numai o Polonie socialistă, întreținînd relații bune, prietenești și de la egal la egal cu Uniunea Sovietică, aliată și cu țările de democrație populară, o Polonie care să promoveze o politică de colaborare și coexistență pe baza principiilor de reciprocitate cu țările capitaliste, numai o astfel de Polonie va trăi și va prospera". Toate partidele comuniste împărtășesc asemenea puncte de vedere.

În problema relațiilor dintre țările socialiste este necesar să se țină seama de faptul că partidele comuniste și muncitorești au devenit forța conducătoare în aceste țări Strîngerea legăturilor dintre ele are o înrîurire puternică, binefăcătoare asupra relațiilor interstatale.

Este tocmai rolul partidelor comuniste și muncitorești, al comuniștilor, de a întări necontenit legăturile internaționaliste, de a combate ferm tot ce s-ar opune, sub orice formă, înfăptuirii acestui principiu.

Fiecare partid comunist are datoria de a-și aduce **propria** sa contribuție la întărirea și dezvoltarea legăturilor de solidaritate internațională între forțele socialiste.

Nu pot exercita o influență pozitivă în direcția întăririi relațiilor prietenești cu țările socialiste atacurile îndreptate împotriva unității și solidarității lor frățești și a prieteniei cu Uniunea Sovietică — principii fundamentale pe care se bazează politica externă de stat a acestor țări.

III.

Nu avem posibilitatea, în condițiile de spațiu ale unui articol, să ne oprim pe larg și asupra altor teze sau luări de atitudine ale unor tovarăși iugoslavi, cu care nu putem fi de acord. Ne referim înainte de toate la tendința de a împărți pe conducătorii partidelor comuniste și muncitorești în „staliniști" și „nestaliniști", de a se pronunța pentru crearea, în conducerea acestor partide, a unor grupări opuse, — din care unele ar trebui sprijinite, iar altele înlăturate. Partidele comuniste și muncitorești nu pot să nu considere aceasta drept o formă de amestec în treburile interne ale altor partide și state.

Considerăm totodată ca nejustă teza cu privire la „inutilitatea" eforturilor eroice ale comuniștilor din Ungaria de a reorganiza puterea de stat democrat-populară și partidul marxist-leninist al clasei muncitoare ca și recomandările de a se preda puterea în mîna așa ziselor „consilii teritoriale" în care predominau elementele reacționare. Aceste luări de atitudine eronate nu pot fi privite ca un ajutor dat comuniștilor și clasei muncitoare din această țară.

De asemenea, nu putem împărtăși teoriile potrivit cărora dezvoltarea socialistă poate avea loc pe baza „spontaneității" și „mersului de la sine", iar statul muncitoresc-țărănesc n-ar trebui să intervină în domeniul relațiilor social-economice. Nu putem fi de acord nici cu teza după care „conflictul între proletariat și burghezie", adică lupta de clasă, ar reprezenta doar „punctul inițial al revoluției socialiste" —, deoarece în realitate lupta de clasă este o lege obiectivă inerentă întregii perioade de trecere de la capitalism la socialism După părerea noastră astfel de teorii duc în mod inevitabil la negarea dictaturii proletariatului. Iar a nega dictatura proletariatului—esențialul în marxism-leninism — înseamnă a lipsi clasa muncitoare de principalul său instrument pentru construirea societății socialiste, de arma sa cea mai puternică pentru înfrîngerea împotrivirii claselor exploatatoare.

În articolul amintit din „Borba" precum și în alte materiale publicate în presa iugoslavă se ignorează preocupările și experiența altor partide comuniste și muncitorești în ce privește atragerea maselor la conducerea statului și a economiei. Dar o asemenea atitudine neagă de fapt evidența, experiențele de însemnătate istorică pe care le cunoaște mișcarea muncitorească internațională. Realitatea este că toate partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste, acordă cea mai mare atenție dezvoltării continue a democrației socialiste, stimulării inițiativei și activității creatoare a oamenilor muncii, combaterii birocratismului și înlăturării a tot ceea ce frînează participarea largă a maselor la opera de construcție socialistă și de conducere a statului. Iugoslavia are o experiență proprie în această privință și folosește forme care trebuie studiate în lumina rezultatelor practice pe care le dau. Dar în afară de formele folosite în Iugoslavia, există și sînt aplicate cu succes și alte forme și metode de antrenare a maselor. Mișcarea muncitorească mondială cunoaște formele și metodele folosite de P.C.U.S. în atragerea unor mase uriașe de milioane la conducerea statului și a economiei. O vastă și instructivă experiență are în acest domeniu și P. C. Chinez. Nu se poate impune și nu este just a încerca să se impună vreunui partid o anumită metodă sau formă practică de rezolvare a problemelor.

Busola sigură care călăuzește partidele comuniste și muncitorești în rezolvarea problemelor complexe ale construcției socialiste este învățătura marxist-leninistă. Procesul unic al trecerii de la capitalism la socialism se desfășoară în diferitele țări în forme diverse, potrivit particularităților economice, istorice și naționale ale fiecărei țări. Învățătura marxist-leninistă trebuie aplicată în mod creator, potrivit acestor condiții. Odată cu aceasta îndatorirea fiecărui partid comunist este de a lupta pentru apărarea fundamentelor învățăturii marxist-leniniste. În remarcabilul articol „Din nou despre experiența istorică a dictaturii proletariatului" publicat în ziarul „Jenminjibao", organ al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, se previne împotriva marilor prejudicii pe care le aduc cauzei revoluției proletare aceia care, pornind de la greșelile lui Stalin din ultima perioadă a vieții sale și greșelile conducătorilor unguri din ultima perioadă, neagă principiile fundamentale ale marxism-leninismului referitoare la dictatura proletariatului și denumesc în mod calomnios aceste principii fundamentale „stalinism" și „dogmatism".

Partidele comuniste și muncitorești au acumulat în decursul anilor o bogată experiență în aplicarea creatoare a marxism-leninismului la condițiile țării lor În lumina faptelor și a experienței istorice apar neîntemeiate încercările unor autori iugoslavi de a-și atribui numai lor rolul de stegari ai mișcării pentru o aplicare creatoare a marxismului, în raport cu condițiile concrete și specificul fiecărei țări Potrivit articolului publicat de „Borba", această necesitate ar fi fost descoperită abia acum de alte partide comuniste și muncitorești.

Acesta este un punct de vedere eronat Cu zeci de ani în urmă Lenin sublinia că trecerea de la capitalism la socialism va cunoaște o mare abundență și diversitate de forme; el cerea cu insistență comuniștilor să studieze atent particularitățile concrete ale construcției și să țină seama de ele. Deși au existat și greșeli de ordin dogmatic, fenomene de copiere necreatoare a experienței altor țări, practica arată că partidele comuniste și muncitorești au știut în general să țină seama de aceste învățături leniniste și au dobîndit astfel succese importante. Formele și metodele folosite în construcția socialistă sînt diferite în țările socialiste, se deosebesc într-un șir de privințe în țara noastră față de Uniunea Sovietică, în China față de Cehoslovacia, în Polonia față de Bulgaria etc Congresul al XX-lea al P.C.U.S. combătînd cu putere dogmatismul sub toate formele lui de manifestare, a subliniat încă odată necesitatea și marea importanță a luării în considerație cu cea mai mare grijă a tuturor elementelor specifice factorilor naționali în construcția socialistă și în activitatea întregii mișcări muncitorești internaționale Documentele și măsurile practice adoptate în ultimul timp de toate partidele comuniste și muncitorești reflectă atenția pe care ele o acordă acestei probleme.

Diversitatea formelor și metodelor specifice folosite în construirea socialismului, potrivit particularităților fiecărei țări, nu exclude însă existența unor trăsături esențiale, comune și valabile pentru toate țările. Aceste trăsături nu depind în mod arbitrar subiectiv, de dorința sau nedorința unora sau altora de a le aplica; ele sînt determinate **în mod obiectiv** de însăși **legile desfășurării revoluției socialiste,** de caracteristicile reorganizării socialiste a economiei, de structura de clasă a societății. Acceptarea acestor trăsături esențiale și comune nu este impusă de nimeni altcineva, decît de legile dezvoltării societății.

Marea însemnătate internațională a experienței P.C.U.S constă tocmai în faptul că Uniunea Sovietică, construind cea dintîi societatea socialistă, înlesnește întregii mișcări muncitorești să discearnă ceea ce este esențial, comun și **fundamental** pentru construirea socialismului în oricare țară.

Experiența P.C.U.S. a dovedit că asemenea factori fundamentali sînt conducerea maselor muncitoare de către partidul marxist-leninist al clasei muncitoare, rolul conducător al clasei muncitoare în lupta revoluționară pentru cucerirea puterii, organizarea dictaturii proletariatului ca instrument al reorganizării socialiste a economiei și lichidării exploatării, conducerea planificată de către stat a dezvoltării economiei și culturii, rolul statului ca armă de apărare împotriva puterilor imperialiste, pentru apărarea păcii și întărirea solidarității internaționale cu oamenii muncii din toate țările.

★

Partidul Muncitoresc Romîn se pronunță cu fermitate pentru întărirea continuă a coeziunii lagărului socialist, a unității frățești cu marea noastră prietenă, Uniunea Sovietică, și cu toate țările socialiste, cu forțele păcii și socialismului de pretutindeni. Poporul romîn aprobă și sprijină cu toată convingerea această politică ce corespunde intereselor sale vitale. Adeziunea deplină și unanimă a poporului față de această politică este unul din izvoarele forței și soliditățli de neclintit a regimului democrat-popular din țara noastră.

Popoarele țărilor socialiste prețuiesc ca lumina ochilor unitatea lor frățească, căci înțeleg bine însemnătatea ei vitală ca temelie a apărării cuceririlor lor revoluționare și dezvoltării construcției socialiste, ca temelie a apărării independenței lor naționale și a păcii în lumea întreagă, ca temelie a făuririi unei vieți fericite. În acest fel privesc problema unității țărilor socialiste toate partidele comuniste și muncitorești din țările lagărului socialist. Ne exprimăm convingerea că și tovarășii iugoslavi vor înțelege justețea acestei poziții pe care se situează în mod unanim partidele comuniste.

Partidul Muncitoresc Romîn se pronunță pentru dezvoltarea legăturilor cu Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia, ca parte integrantă a colaborării internaționaliste dintre partidele și organizațiile clasei muncitoare, în scopul întăririi pozițiilor socialismului și unirii forțelor socialiste sub steagul marxism-leninismului. Partidul Muncitoresc Romîn este hotărît să depună și în viitor eforturile necesare pentru lărgirea continuă a relațiilor, de colaborare dintre țara noastră și Iugoslavia, pe baza respectării reciproce depline a prevederilor cuprinse în Declarațiile romîno-iugoslave de la București și Brioni Ne exprimăm convingerea că rezultatele fructuoase obținute pînă acum pot fi dezvoltate, prin eforturile ambelor părți, în interesul popoarelor romîn și iugoslav unite printr-o trainică prietenie și prin țelul comun al construirii socialismului, în interesul forțelor păcii și progresului social din întreaga lume.

Întărirea unității lagărului socialist, dezvoltarea solidarității proletare internaționale, este pentru noi o poruncă supremă dictată de interesele fundamentale ale poporului romîn Aceasta este pentru noi, totodată, o îndatorire internaționalistă de căpetenie; oamenii muncii din lumea întreagă văd în lagărul socialismului nădejdea și sprijinul lor, bastionul luptei lor pentru pace și progres social.

Nu ne putem legăna în iluzia că nu vor mai fi și în viitor încercări din partea puterilor imperialiste de a zdruncina unitatea lagărului socialismului Dar aceste încercări sînt și vor fi sortite eșecului.

Strîns unite între ele, țările lagărului socialist au trecut victorioase prin mari încercări, au învins nu puține piedici și greutăți, au dobîndit succese importante Nu încape îndoială că pășind mai departe într-o strînsă unitate ele vor consolida succesele obținute și vor obține noi realizări în construirea socialismului și apărarea păcii.

POEZII DE AUR

Aniversarea marelui poet maghiar Arany

SZEMLÉR FERENC

La 2 martie s-au împlinit 140 de ani de la naşterea, iar la 22 octombrie vor fi 75 ani de la moartea sa. Pe drept ne amintim de el, căci a fost un mare poet, poate unul dintre cei mai mari!

Nimic nu marchează mai mult locul său în literatură decît însuşi faptul că lumea îl numeşte aşa, doar cu numele de familie. E suficient să spui: Shakespeare, Verlaine, Puşkin, Petöfi, Eminescu — e de prisos a mai adăuga pronumele, căci se ştie despre cine e vorba. Şi în cazul lui, e suficient să spui: Arany — iar restul ne povestesc poeziile, poemele, traducerile sale artistice şi chiar scrierile sale în proză... Răsfoindu-le îi vom afla şi pronumele: ' János, un nume oarecare, ţărănesc, pe care doi oameni săraci din Salonta l-au dat celui din urmă fiu al lor, după ce din cei 9 copii născuţi pînă atunci nu rămăsese în viaţă decît unul, cel mai mare.

Spre norocul lor, spre norocul literaturii şi al omenirii, a rămas în viaţă şi cel de-al zecelea născut — János. Şi a devenit unul din cei mai mari poeţi ai lumii.

Şi poate că nici nu se gîndise să devină poet. E drept că a învăţat de timpuriu să scrie şi să citească, (taică-său l-a învăţat, desenînd în praf literele); la şcoala primară şi la subgimnaziul din Salonta s-a numărat printre elevii cei mai buni, a citit mult, toate cărţile ce i-au căzut în mînă, a fost un student sîrguincios şi la şcoala superioară din Debreţin, şi prin proprie silinţă şi-a însuşit limbile germană, engleză, franceză — dar toate acestea nu în scopul de a ajuta la zborul înainte al Pegasului... Multă vreme Arany a fugit de poezie; exceptînd scurta sa carieră de actor ambulant (căci după întreruperea studiilor la Debreţin din cauza lipsurilor materiale, a devenit — ca şi Petöfi sau, mai tîrziu, Eminescu — actor ambulant) şi-a căutat viitorul în alte direcţii. A fost suplinitor de învăţător la Salonta, apoi, tot acolo, ajutor de notar şi subnotar timp de doi ani, apoi ani îndelungaţi profesor la Salonta, la Budapesta — director al unei societăţi literare (Societatea Kisfaludy), a ocupat funcţia de secretar general al Academiei Ungare de Ştiinţă.

Încă din mizerabila lume de acasă, a micii ţărănimi exploatate — Arany a adus cu sine imaginea suferinţelor poporului maghiar sufocat în încleştarea relaţiilor feudale. Acest tablou a fost întregit şi întărit prin cunoaşterea nemijlocită a metodelor perimate de administrare, a caracterului vicios al nobilimii din judeţ. Şi prin ce alte mijloace decît prin poezie ar fi putut să se exprime mai bine nemulţumirea, revolta, pe ce alte căi decît cele ale poeziei ar fi putut să-şi caute drum dorinţa de mai bine ce se ascundea în el? La fel şi nădejdea în triumful adevărului. De altfel, şi lecturile lui îl îndemnau pe acest drum. Ovidiu, Virgiliu, Horaţiu, Tasso, Voltaire, Milton, Sofocle, Shakespeare, Byron i-au arătat calea. Dar nu numai ei, ci şi baladele poporului pustei maghiare pe care le auzise în copilărie şi acele cîntece populare maghiare pe care el însuşi le-a pus pe note, toate acestea l-au îndemnat să exprime prin mijloace poetice amărăciunea, revolta, căutarea adevărului, constatarea realităţii.

De aici s-au născut primele sale poeme: „Constituţia pierdută" (în 1845) care, deşi i-a adus 25 de galbeni la un concurs de poezii, n-a putut vedea lumina tiparului decît în 1849, din pricina cenzurii — precum şi „Toldi" — poeme care pe lîngă consacrare i-au adus prietenia celui mai mare poet al epocii: Petöfi.

Iar Petöfi, prin forţa uriaşei sale personalităţi, l-a împins înainte, cu ajutorul poeziei şi pe precautul, pe blindul Arany — ca şi acea extraordinară mişcare populară pe care istoria o cunoaşte sub numele de revoluţia de la '48. Şi Arany a fost acolo, în vîltoarea revoluţiei — ca membru al gărzii naţionale, ca redactor, ca poet, ca funcţionar al ministerului de interne.

Deci, zadarnică a fost căutarea unui refugiu în munci de notariat, de profesorat, în viaţa familiară sau în singurătate. Arany a trebuit să fie poet pentru că soarta şi suferinţele poporului său i-au cerut astfel. Şi pînă la sfîrşitul vieţii a rămas credincios acestei datorii.

După înfrîngerea revoluţiei de la 1848, frămîntat de nenumărate griji şi necazuri personale, Arany ar fi putut deveni o întruchipare a durerii, un poet pesimist, al renunţării, dominat de o viziune sumbră a viitorului. Dar el — cîntînd grijile şi durerile celor mulţi — nu a negat niciodată adevărata menire a poetului! A fost un însufleţitor al poporului său în timpuri grele, fie evocînd în epopei şi balade marile figuri ale trecutului, pe eroii poporului, fie dînd glas — sub toate formele poetice alegorice — protestului său prezent împotriva tiraniei asupritoare. Şi a vorbit despre poporul său chiar şi atunci cînd în cele mai intime şi mai lirice poezii îşi dezvăluia vibraţiile secrete ale propriului său suflet... Chiar dacă în asemenea ocazii poetul a fost uneori trist, din poeziile sale cititorul a primit totuşi îndemnuri la viaţă, căci şi tristeţea aparţine vieţii reale, iar cititorul simţea, ştia că poetul — atunci cînd scria despre realitate — urmărea să-l conducă la adevăr.

Arany face parte dintre marii realişti ai literaturii universale. El privea cu o sete ce nu s-a stins niciodată, viaţa ce clocotea în juru-i; citindu-l, el te leagănă în visuri, te întristează, te înveseleşte, dar totdeauna cu scopul de a-ţi îndrepta privirea spre idealurile adevărului şi ale frumosului.

Forţa imaginilor sale artistice provine de aci. Arany nu este niciodată emfatic, nici lipsit de conţinut: în poezia lui e cuprinsă viaţa cu greutăţile, cu contrazicerile ei şi în acelaşi timp cu neîntreruptul mers înainte. Aşa cum un popor în întregul său nu obişnuieşte să fie pesimist şi neîncrezător în propria sa soartă, aşa nici Arany nu e. Dimpotrivă, el este exemplul întruchipat al forţei veşnice a poporului!...

În el vede literatura ungară pe unul din cei mai expresivi poeţi populari-naţionali. Nepieritoare, poeziile lui Arany vor dărui posterităţii o imagine fidelă a vieţii şi a sufletului poporului maghiar.

Acest poet popular-naţional s-a adăpat la izvorul operelor celor mai mari reprezentanţi ai literaturii universale. Dar nu numai atît: i-a şi tălmăcit. Pe lîngă o serie de poezii mai mici (din Goethe, Byron, Burns, Anakreon, Horaţiu, Virgiliu etc.), lui i se datorează traducerea operelor complecte de o inegalabilă frumuseţe ale lui Aristofan, apoi lucrările „Visul unei nopţi de vară", „Hamlet" şi „Regele Ioan" de Shakespeare, traducerea nuvelei „Mantaua" de Gogol.

Numele lui răsună într-adevăr în literatura maghiară ca metalul pe care-l defineşte (Arany — în limba maghiară „aur" — n.r.). Nu-l atacă nici mucegaiul şi nici rugina, şi, prin nisipul greu al secolelor, el îşi păstrează caracterul nobil, strălucirea scînteietoare, valoarea. El este într-adevăr aur, şi sînt bogaţi cei ce-l posedă.

O delegaţie a C.C.S. din R.P. Romînă a plecat la Budapesta

La invitaţia Consiliului Central al Sindicatelor Libere din R. P. Ungară, luni dimineaţa a părăsit Capitala plecînd spre Budapesta o delegaţie a Consiliului Central al Sindicatelor din R. P. Romînă.

Delegaţia este condusă de tovarăşul Gheorghe Apostol, preşedintele Consiliului Central al Sindicatelor.

Din delegaţie fac parte tovarăşii: Kovacs Martin, preşedintele C. C. al Sindicatului muncitorilor din industria metalurgică şi construcţiilor de maşini, Petre Bărbulescu, şeful secţiei relaţii internaţionale a C.C.S., Al. Bondoc, redactor şef al ziarului „Munca", Marta Bogăţeanu, preşedintele Comitetului de întreprindere al Fabricii de ţigarete „Bucureşti". Szilagyi Ludovic, preşedintele Consiliului sindical local Oradea.

La plecare, la aeroportul Băneasa, membrii delegaţiei au fost salutaţi de tovarăşii: Nicolae Ceauşescu, Alexandru Drăghici, Dumitru Coliu, Gheorghe Stoica, Ghizela Vass, de secretarii Consiliului Central al Sindicatelor: Liuba Chişinevschi, Mihai Mujic, ing. Mihai Marin şi Anton Moisescu, P. Babuci, director în Ministerul Afacerilor Externe, membri ai Prezidiului C.C.S., preşedinţi ai comitetelor centrale ale sindicatelor şi activişti ai sindicatelor.

Au fost de faţă Ferenc Keleti, ambasadorul R. P. Ungare la Bucureşti, şi alţi membri ai ambasadei.

(Agerpres)

Consfătuire la C. C. al P. M. R. cu privire la problemele propagandei şi agitaţiei

La C.C. al P.M.R a avut loc o consfătuire la care au participat secretari, şefii secţiilor de propagandă şi agitaţie şi şefii secţiilor ştiinţă şi cultură de la comitetele regionale ale partidului.

In cadrul consfătuirii s-au dezbătut sarcinile organizaţiilor de partid în domeniul muncii politice de masă pentru realizarea planului de producţie în întreprinderile industriale şi pentru transformarea socialistă a agriculturii; propaganda prin lecţii şi conferinţe; activitatea cabinetelor de partid; munca de partid în rîndul intelectualilor.

Participanţii au ascultat expuneri cu privire la situaţia internaţională, îmbunătăţirea sistemului de salarizare, sarcinile actuale ale muncii organizatorice, ale muncii de partid în domeniul propagandei, ştiinţei şi culturii, probleme ale muncii partidului la sate.

Dezbaterea de la Institutul de istorie a partidului de pe lîngă C. C. al P. M. R.

In zilele de 1 şi 2 martie a. c., la Institutul de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. a avut loc o dezbatere în legătură cu pregătirea proiectului manualului de istorie a partidului.

Dezbaterea a fost deschisă de tov. C. Pirvulescu, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R. — director al Institutului de istorie a partidului.

La discuţii au participat numeroşi cercetători ştiinţifici din domeniul istoriei, economiei, filozofiei, cadre didactice de la şcolile superioare de partid şi de la catedrele de ştiinţe sociale din învăţămîntul superior de stat, propagandişti din Bucureşti şi regiuni, vechi activişti ai mişcării muncitoreşti.

Discuţiile s-au purtat pe baza ciclului de lecţii elaborate de Institutul de istorie a partidului, publicate în revistele „Lupta de clasă", „Analele Institutului de istorie a partidului" şi în broşuri.

Cele 12 lecţii au fost analizate de asemenea în consfătuiri ale cadrelor propagandistice din Bucureşti, Cluj, Iaşi, Tg. Mureş, Timişoara şi Oradea.

Participanţii au făcut preţioase observaţii critice şi propuneri în legătură cu îmbunătăţirea conţinutului materialelor publicate.

Festivităţi cu prilejul aniversării lui Arany Janos

Numeroşi locuitori romîni şi maghiari ai oraşului Salonta au participat duminică la manifestările prilejuite de aniversarea a 140 ani de la naşterea marelui poet maghiar Arany Janos.

Cu această ocazie a avut loc deschiderea Muzeului memorial „Arany Janos" din localitate. La festivitate au participat: Ferenc Szemler, secretar al Uniunii Scriitorilor din R. P. Romînă, scriitorii Radu Boureanu, Sandor Kacsö, Nagy Istvan, Imre Horvath, Zoltan Franyo, alţi poeţi şi scriitori, precum şi scriitorul Gabor Tolnay, membru corespondent al Academiei de Ştiinţe a R. P. Ungare. Despre viaţa şi activitatea poetului Arany Janos au vorbit Ecaterina Crăciun, vicepreşedinte al Comitetului executiv al Sfatului popular al regiunii Oradea, Ferenc Szemler, secretar al Uniunii Scriitorilor din R. P. Romînă, Endre Danielisz, directorul Muzeului „Arany Janos" şi alţii.

SCURT POPAS LA IAŞI

(Urmare din pag. 1-a)

unor reuniuni tovărăşeşti sau la orele de informaţii politice, studenţii ascultă cu interes conferinţe pe teme internaţionale cum ar fi: „Doctrina Eisenhower şi situaţia din Orientul apropiat şi mijlociu" etc. Paralel cu activitatea cultural-educativă studenţii desfăşoară o intensă muncă ştiinţifică. Zub Alexandru, responsabilul resortului profesional-ştiinţific, ne spune că în cercurile ştiinţifice de la facultăţile de istorie, filologie, matematică, ştiinţe naturale şi altele, studenţii şi cadrele didactice conlucrează, întocmesc referate, lucrări ştiinţifice şi documentare, monografii, citesc fragmente din lucrările de stat ale viitorilor absolvenţi, urmate de discuţii. Într-unul din cercurile ştiinţifice se pregăteşte un interesant referat cu privire la personalitatea domnitorului Ştefan cel Mare. Cu ocazia aniversării a 500 de ani de la urcarea pe tron a domnitorului moldovean, asociaţiile studenţeşti ieşene vor face o excursie la Putna împreună cu studenţi din Cluj şi Timişoara.

La biblioteca centrală universitară vin sute de studenţi în orele libere. Alţii rămîn în laboratoare pînă seara tîrziu. Pe stradă, vei întîlni alte grupuri de studenţi îndreptîndu-se spre cămin. Pe oricare îl vei întreba despre viaţa din cămine, îţi va spune acelaşi lucru: s-au creat condiţii bune de trai. Studenţii de la politehnică au primit, de curînd, un frumos dar: căminul „1 Mai". Acest cămin este înzestrat cu instalaţii tehnico-sanitare moderne, e încălzit cu gaze şi are camere confortabile pentru cîte 2-4 studenţi. Restul căminelor au fost radioficate, iar masa la cantină s-a îmbunătăţit simţitor. Pentru studenţii suferinzi există şi cantină dietetică.

În întîmpinarea conferinţei pe ţară a asociaţiilor studenţeşti, activitatea de masă a studenţilor se intensifică. Se pregătesc noi programe artistice. În fiecare grupă este prelucrat proiectul de statut al asociaţiilor studenţeşti. Pe plan sportiv, în zilele de 8, 9 şi 10 martie a.c. se va organiza la Iaşi „Cupa oraşelor" la volei, cu participarea studenţilor de la „Ştiinţa" din Cluj, Timişoara şi Arad. Activitatea culturală se va dezvolta şi mai mult atunci cînd studenţii din Iaşi vor avea şi o casă de cultură. Căci studenţii ieşeni au multe de făcut în cadrul asociaţiilor studenţeşti.

INFORMAŢII

■ Duminică după-amiază a sosit în Capitală, la invitaţia Radiodifuziunii Romîne, în vederea încheierii unui nou acord de colaborare în domeniul radioului şi televiziunii între U.R.S.S. şi R.P Romînă, o delegaţie a lucrătorilor Radiodifuziunii sovietice în frunte cu A. A. Puzin, conducătorul Radiodifuziunii sovietice.

În cursul zilei de luni au avut loc primele convorbiri

■ Institutul romîn pentru relaţiile culturale cu străinătatea, în colaborare cu Institutul de artă teatrală şi cinematografică „I. L. Caragiale" a organizat luni după-amiază o conferinţă despre „Centenarul teatrului bulgar". George Vraca, artist al poporului din R. P. Romînă, a făcut o amplă şi interesantă evocare a începuturilor şi dezvoltării artei teatrale în R. P Bulgaria.

■ Duminică au sosit în Capitală academicianul Lajos Janessy, conducătorul Institutului central de cercetări fizice al Academiei de Ştiinţe a R.P. Ungare, şi Tivadar Siklos, şeful secţiei relaţii externe a Academiei de Ştiinţe a R.P. Ungare, pentru a semna convenţia directă dintre Academia R. P Romîne şi Academia de ştiinţe a R.P. Ungare. (Agerpres)

TELEGRAME EXTERNE

Incheierea lucrărilor Congresului al 9-lea al P. C. din Norvegia

OSLO 4 (Agerpres). — În seara zilei de 3 martie a luat sfîrşit cel de al 9-lea Congres al Partidului Comunist din Norvegia. După cum relatează ziarul „Friheten", la şedinţa de închidere a congresului au fost adoptate o serie de rezoluţii şi declaraţii în problemele actuale de politică internă şi internaţională

În rezoluţia de politică generală, Congresul cheamă pe toţi oamenii muncii norvegieni să ceară asigurarea independenţei naţionale a ţării, uşurarea poverii înarmărilor şi reducerea duratei serviciului militar, interzicerea fabricării tuturor tipurilor de arme termonucleare, consolidarea O.N.U., lichidarea tuturor blocurilor militare şi a bazelor militare străine de pe teritoriile tuturor ţărilor.

În continuare în rezoluţie se cere ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii, naţionalizarea celor mai mari bănci, societăţi de asigurare şi întreprinderi industriale particulare, menţinerea unui nivel solid al preţurilor, reducerea impozitelor asupra veniturilor obişnuite provenite din muncă, îmbunătăţirea sistemului de asigurări sociale în vigoare etc.

Pe această bază, se spune în încheiere în rezoluţie, partidul nostru este gata să colaboreze cu toate forţele creatoare pozitive din ţară. Pe o asemenea bază noi sîntem gata să trecem la unificarea organizatorică a mişcării muncitoreşti din ţară

Congresul partidului a adoptat de asemenea o rezoluţie în legătură cu apropiatele alegeri pentru Storting, care vor avea loc în toamna acestui an.

Partidul Comunist din Norvegia, se subliniază în rezoluţie, va participa activ la alegeri. El este gata să colaboreze cu partidul muncitoresc şi cu toate celelalte organizaţii muncitoreşti pentru a asigura o majoritate puternică a muncitorilor în noul Storting, cu un program limpede. Dacă prin tratative nu va fi posibilă crearea bazei pentru o asemenea colaborare, Partidul Comunist din Norvegia va prezenta liste proprii în toate circumscripţiile electorale

Tot la 3 martie Congresul a ales organele de conducere ale Partidului Comunist din Norvegia. Preşedinte al partidului comunist a fost reales în unanimitate **E. Loevlien.** Din C.C. al partidului comunist fac parte: **J. Lippe, R. Larsen A. Pettersen, I. Vugt. H. Hoff, G. Hölvold** şi alţii — în total 30 de membri. A fost aleasă de asemenea comisia centrală de revizie formată din cinci persoane; preşedinte al Comisiei a fost ales **R. Dalland.**

Cuvîntul de închidere la Congres a fost rostit de E. Loevlien.

—o—

Un articol al lui Maurice Thorez publicat în ziarul „L'Humanité"

PARIS 2 (Agerpres). — Ziarul „L'Humanité" a publicat la 2 martie sub semnătura lui Maurice Thorez, secretar general al C.C. al Partidului Comunist Francez, un articol intitulat: „Pentru pace în Algeria".

Maurice Thorez scrie că actuala politică a guvernului Guy Mollet creează o prăpastie tot mai adîncă între Franţa şi poporul algerian şi că aceasta este consecinţa faptului că promisiunile făcute înaintea alegerilor de către partidul socialist au fost date uitării.

Referindu-se la conducătorii partidului socialist, Maurice Thorez scrie: Nu este de mirare că orientarea lor reacţionară se bucură de sprijinul fierbinte al capitaliştilor americani. Numai ajutorul militar al Statelor Unite a permis să se folosească în Algeria peste 500 de avioane şi însemnate forţe armate.

Thorez scrie în continuare că în prezent Africa de Nord franceză este ameninţată să fie transformată într-o colonie a imperialiştilor americani şi vest-germani. „Tocmai pentru aceste scopuri — scrie el — mor tineri soldaţi francezi, tocmai aceste scopuri sînt camuflate sub formula „Africa franceză!"

În încheiere Maurice Thorez scrie: Partidul comunist va depune toate eforturile pentru ca rezolvarea problemei algeriene să corespundă spiritului timpurilor noastre. Această rezolvare trebuie să se bazeze pe recunoaşterea dreptului poporului algerian la independenţă.

—o—

Opinia publică franceză cere încetarea războiului din Algeria

PARIS 3 (Agerpres). TASS

În legătură cu încheierea Săptămînii de luptă pentru pace în Algeria, organizată din iniţiativa Partidului Comunist Francez, reşedinţa Consiliului de Miniştri al Franţei a fost vizitată la 3 martie de numeroase delegaţii ale oamenilor muncii din Paris şi din împrejurimile oraşului. Delegaţiile, din care făceau parte muncitori, funcţionari, studenţi, părinţi ai soldaţilor trimişi în Algeria, au prezentat Consiliului de Miniştri cereri cu privire la încetarea focului în Algeria şi reglementarea paşnică a problemei algeriene pe calea tratativelor. Numeroasele adunări şi petiţii adresate autorităţilor, difuzarea de manifeste şi alte măsuri luate în cursul acestei Săptămîni în întreaga Franţă, au constituit o etapă importantă în mobilizarea opiniei publice la lupta pentru pace în Algeria.

In Algeria continuă execuţiile

PARIS 3 (Agerpres). — În Algeria continuă execuţii ale patrioţilor, care au fost condamnaţi de tribunalele franceze pentru că au participat la lupta de eliberare naţională. Potrivit ştirilor publicate de ziarele din Paris la 2 martie, în oraşul Constantine au fost ghilotinaţi alţi doi algerieni. În total, în ultimele două luni au fost executate 23 de persoane. Potrivit datelor publicate de ziarul „Journal du Dimanche", printre alţii au fost arestaţi 10 fruntaşi ai Frontului Naţional de eliberare din Algeria.

Răspunsul cancelarului Adenauer la mesajul lui N. A. Bulganin din 5 februarie a. c.

BONN 4 (Agerpres). — La 27 februarie, Haas, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al R.F. Germane în U.R.S.S., a fost primit de preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. căruia i-a remis răspunsul cancelarului federal la mesajul lui N. A. Bulganin din 5 februarie a.c. privitor la relaţiile dintre Uniunea Sovietică şi R F. Germană.

În mesajul său N. A. Bulganin arăta că în actualele condiţii internaţionale problema relaţiilor dintre Uniunea Sovietică şi R. F. G. capătă o deosebită importanţă. Guvernul sovietic socoteşte necesar ca în aceste relaţii să intervină o cotitură hotărîtă pentru ca de la neîncrederea reciprocă şi chiar de la o anumită duşmănie să se treacă la încredere şi prietenie. Pornind de la considerentul că problema unităţii Germaniei este de un interes vital atît pentru poporul german cît şi pentru toate popoarele Europei, N. A. Bulganin sublinia în mesajul său că în ciuda numeroaselor dificultăţi, guvernul sovietic consideră că unificarea Germaniei este realizabilă în primul rînd pe calea apropierii dintre R. D. G şi R. F. G. Guvernul sovietic se declară gata să acorde ajutor guvernelor celor două ţări în această privinţă.

Problema dezarmării şi interzicerii armelor nucleare în mod firesc interesează deopotrivă poporul german şi poporul sovietic, greu încercate de pe urma celor două războaie mondiale. Mesajul preşedintelui Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. atrage atenţia asupra primejdiei pe care o reprezintă remilitarizarea Germaniei occidentale şi activitatea organizatorilor alianţei nord-atlantice, care vor să împingă R. F. G. într-un război de agresiune străin intereselor poporului german.

În sfîrşit în mesajul său N. A. Bulganin face o serie de propuneri concrete legate tot de îmbunătăţirea relaţiilor dintre U.R.S.S. şi R. F. G. şi care ar putea fi traduse în fapt într-un viitor apropiat. Astfel, este vorba de posibilităţile largi de dezvoltare a legăturilor economice dintre cele două ţări, lărgirea colaborării tehnico-ştiinţifice şi a schimburilor culturale, încheierea unor convenţii consulare.

În răspunsul său cancelarul Adenauer subliniază că a studiat cu atenţie mesajul preşedintelui Consiliului de miniştri al U.R.S.S. În aprecierea dezvoltării relaţiilor germano-sovietice, declară Adenauer în răspunsul său, am avut de asemenea în vedere tot ceea ce a avut loc după tratativele de la Moscova dintre cele două guverne şi ambasade ale noastre. Este de deplin firesc că la reluarea relaţiilor diplomatice, care au fost întrerupte atît de tragic şi timp atît de îndelungat, se nasc divergenţe şi dificultăţi. Unele dintre acestea sînt neînsemnate şi consider că nu ar trebui să ne oprim asupra lor.

Cancelarul socoteşte necesar să se oprească întîi la unele probleme pe care le consideră mai importante, rămase nerezolvate de la aceste tratative. El se ocupă de legăturile comerciale dintre R.F.G. şi U.R.S.S. care s-au dezvoltat favorabil.

Cancelarul Adenauer propune deschiderea în viitorul apropiat a unor tratative guvernamentale pentru extinderea acestor legături.

Adenauer împărtăşeşte părerea guvernului U.R.S.S. că relaţiile comerciale pot contribui la îmbunătăţirea relaţiilor politice. El adoptă o atitudine pozitivă şi în ce priveşte colaborarea tehnico-ştiinţifică şi stabilirea de reprezentanţe consulare.

Aceste elemente constructive din răspunsul cancelarului Adenauer nu pot decît să fie apreciate în mod favorabil de opinia publică iubitoare de pace din toate ţările.

Atitudinea cancelarului vest-german în alte probleme esenţiale ale relaţiilor internaţionale nu mai poate fi însă interpretată în acelaşi fel. Astfel, nevrînd să recunoască urmările nefaste ce pot decurge pentru R.F.G. din participarea Germaniei la blocul Atlanticului de nord, Adenauer caută dimpotrivă să justifice prezenţa Germaniei în acest pact pe care-l prezintă ca o „alianţă cu caracter defensiv", deşi nici Germania occidentală şi nici vreo altă ţară din apusul Europei nu sînt ameninţate de nimeni.

Recunoscînd „consecinţele grele provocate de ultimul război" cancelarul Adenauer declară că guvernul său este interesat în problema dezarmării. El afirmă însă că tratativele pentru dezarmare, ca să poată da un rezultat eficace, trebuie să fie precedate de „înlăturarea cauzelor încordării în domeniul politic". Este limpede că aceasta constituie o răsturnare a problemei, întrucît se ştie că tocmai cursa înarmărilor — şi Germania occidentală este din plin atrasă în această cursă — constituie una din principalele cauze ale încordării politicii internaţionale. Adenauer nu pomeneşte despre existenţa propunerii sovietice de a se reduce în cursul anului 1957 cu o treime forţele armate ale S.U.A., U.R.S.S., Angliei şi Franţei care se găsesc pe teritoriul Germaniei, cu instituirea unui control asupra acestor reduceri.

În privinţa „problemei repatrierii cetăţenilor germani din U.R.S.S.", căreia i se acordă o importanţă nejustificată, Adenauer recunoaşte că repatrierea prizonierilor de război a fost terminată. El invocă însă problema unor cetăţeni sovietici de origină germană. Totodată în răspunsul său K. Adenauer trece sub tăcere problema cetăţenilor sovietici aflaţi în R.F.G. ca urmare a războiului şi care sînt împiedicaţi să se întoarcă în patrie.

Răspunsul cancelarului Adenauer se ocupă în continuare de problema unităţii germane. Cînd vorbeşte despre unitatea Germaniei Adenauer ignoră pur şi simplu existenţa Republicii Democrate Germane care este o realitate. El respinge principiul rezolvării acestei probleme în primul rînd pe calea apropierii şi tratativelor între germanii înşişi, adică între reprezentanţii ai R.F.G. şi R.D.G. Adenauer neagă dreptul populaţiei germane din R.D.G. de a-şi construi o orînduire social-politică nouă şi cere „eliberarea" R.D.G., cu alte cuvinte integrarea statului democrat-popular în R.F.G. Pretinzînd că Uniunii Sovietice i-ar reveni în mod exclusiv răspunderea pentru înfăptuirea unităţii Germaniei, cancelarul Adenauer refuză de fapt poporului german dreptul de a-şi hotărî el în primul rînd soarta. Adenauer nu aminteşte nici că aderarea Republicii Federale la N.A.T.O. a agravat în mod serios scindarea Germaniei.

În încheierea răspunsului său Adenauer exprimă părerea că trebuie să se acţioneze în comun pentru înlăturarea focarului de primejdie care a luat naştere în urma scindării Germaniei.

Corespondenţă din Londra

Cine profită şi pe cine împovărează proiectul de lege al chiriilor

GORDON SCHÄFFER

Guvernul Mac Millan ar fi putut scăpa de impopularitatea decurgînd din proiectul de lege asupra chiriilor publicat în toamna trecută de guvernul Eden; dar, în loc să renunţe la el, actualul guvern continuă efortul de a trece acest proiect prin Camera Comunelor, proiect care preconizează în fapt desfiinţarea limitării, existente pînă acum, a chiriilor. E de prevăzut deci că în următoarele luni, cu cît vor creşte chiriile, cu atît va creşte impopularitatea guvernului.

De ce a ales cabinetul Mac Millan un astfel de curs? Răspunsul e simplu. De şase ani de cînd a venit la putere, guvernul conservator a promovat, fără încetare, o politică urmărind în esenţă îmbogăţirea necontenită a deţinătorilor de capitaluri. Acum, după socoteala guvernului, a venit timpul ca şi proprietarii de imobile să se bucure de privilegiile unor profituri sporite, de care s-au bucurat pînă acum toţi ceilalţi capitalişti.

Efectele proiectului de lege cu privire la chirii au şi început să se vadă la Bloomsbury, Holborn, Hapstead şi în multe alte cartiere din Londra, unde marile clădiri spaţioase, construite după stilul secolului trecut, au fost transformate în apartamente. Peste tot sînt afişate bilete „de vînzare". Pînă în clipa în care noul proiect va deveni lege, chiriile acestor apartamente continuă să fie supuse controlului. Aceasta înseamnă că proprietarul nu poate să mărească chiria şi chiriaşul nu poate fi evacuat. De îndată însă ce proiectul va deveni lege, proprietarul va putea majora chiria. Aşa că locuinţele respective au devenit acum un serios obiect de speculă şi acesta este motivul pentru care ele sînt puse în vînzare. Şi cum cumpărătorii nu lipsesc. Căci, la rîndul lor, speculanţii — cumpărători achiziţionează case şi apartamente, cu gîndul că după adoptarea proiectului de lege vor obţine profituri mari prin majorarea chiriilor, sau chiar vor revinde casele la preţuri mult mai ridicate decît cele actuale. După diferite calcule, noua lege a chiriilor va oferi proprietarilor de imobile cîştiguri de 100 000 000 lire sterline anual.

Atunci cînd proiectul a devenit cunoscut revista „Economist", care şi poate permite să fie oarecum sinceră — pentru că în mod obişnuit nu este citită de oamenii simpli — a mărturisit că legea chiriilor dă proprietarilor tot ceea ce ei îşi doreau. Dar, cu toate că conservatorii sînt partidul proprietarilor, ei nu pot ignora cu desăvîrşire starea de spirit a maselor de chiriaşi. Aşa că numeroşi conservatori au avertizat pe liderii lor că noua lege a chiriilor înstrăinează o mare parte a simpatizanţilor chiar din rîndul clasei mijlocii, care din moment ce proiectul va deveni lege, cu greu vor putea face faţă urcării chiriilor.

Astfel se explică faptul că, pentru prima dată în această sesiune parlamentară, guvernul a suferit un eşec cu ocazia discutării proiectului de lege al chiriilor în Comitetul permanent al Camerei Comunelor. Un deputat conservator, Jan Horobin, a prezentat un amendament prin care se interzice desfiinţarea controlului asupra chiriilor la casele care au fost cumpărate după publicarea proiectului de lege. Cu toate că guvernul s-a pronunţat împotriva acestui amendament, el a fost totuşi adoptat cu 24 voturi contra 19.

Nu numai inevitabila majorare a chiriilor provoacă proteste în rîndul maselor, dar şi faptul că chiriaşii vor fi cu totul la cheremul proprietarilor, care îi vor arunca, pur şi simplu, în stradă. Această teamă determină milioane de oameni să intre în acţiune. În întreaga ţară se formează asociaţii ale chiriaşilor, în cadrul cărora se unesc oameni de cele mai diferite convingeri şi concepţii. Pînă ce proiectul va deveni lege, aceste asociaţii vor fi îndeajuns de puternice pentru a riposta în mod serios împotriva măsurilor oficiale. E de prevăzut că ele vor declara greve ale chiriilor, aşa cum s-a mai întîmplat de altfel în trecut.

Sub presiunea maselor, Congresul sindicatelor britanice a cerut guvernului să nu continue planurile de adoptare a proiectului de lege referitor la chirii. Dar întrucît guvernul nu a renunţat la aceste planuri, sindicatele vor trebui să sprijine cererile oamenilor muncii de majorare a salariilor pentru a compensa mărirea chiriilor. Aceste cereri vin într-un timp cînd, datorită blocării Canalului de Suez, în urma agresiunii împotriva Egiptului, au crescut preţurile mai multor categorii de mărfuri de larg consum.

Protestelor de pînă acum ale diferitelor pături de nemulţumiţi faţă de politica guvernului, li se vor adăuga noi proteste — ale maselor de chiriaşi. Şi numărul acestora este destul de mare.

SPORT

Foştii internaţionali din nou pe teren...

Foarte rar în tribunele stadionului Republicii au fost atîţia spectatori ca duminică. Şi poate şi media vîrstei acestora a fost mai mare ca deobicei. De ce? Pentru simplul motiv că în Capitală s-au întîlnit — pe teren, în partide de fotbal — o serie de foşti jucători de fotbal care au la activ multe meciuri internaţionale şi... mulţi ani de viaţă. Cum puteau sta deci acasă acei dintre spectatori care acum 15—20 de ani îi încurajau din tribune pe renumiţii David, Kotormany, Baratky, Ploeşteanu, Bindea sau pe ceilalţi, cînd aceştia, „leat" cu ei, jucau din nou fotbal?

Cu siguranţă că revederea celor care cu mulţi ani în urmă au dobîndit victorii de prestigiu pentru faima fotbalului romînesc a plăcut tuturor. Foştii internaţionali — şi cei mai „tineri", şi cei mai bătrîni — au demonstrat că n-au uitat să lovească mingea, şi încă bine, cu piciorul. Desele „sclipiri" permise de povara vîrstei au arătat că tehnica foştilor internaţionali nu e un lucru doar de domeniul amintirilor.

Tehnica şi subtilităţile fotbalistice ale vechilor internaţionali au putut fi însuşite datorită unei pregătiri îndelungate, conştiincioase. Acum, după atîţia ani, mulţi dintre ei au executat „ca la carte" stopuri, primiri de mingi, pase, combinaţii reuşite. Măiestria lor, cu toate că n-a putut cum e şi firesc s-o atingă pe cea din anii de glorie, a adus din nou satisfacţii spectatorilor. Tinerii fotbalişti de astăzi au datoria şi posibilitatea să înveţe, să ţină seama la antrenamente de îndrumările antrenorilor, care, în majoritate, au fost valoroşi fotbalişti.

Interesantul cuplaj de fotbal s-a terminat cu următoarele rezultate: Bucureşti—Provincia (sub 40 ani) 3—3; Bucureşti—Provincia (peste 40 de ani) 1—1. La acest din urmă meci au înscris Constantinescu Grecu (Bucureşti) şi Bindea (Provincia).

În clişeu: David, calm, prinde balonul sub privirile lui Reuter.

Intreceri sportive studenţeşti

La sfîrşitul săptămînii trecute studenţii din Bucureşti s-au întîlnit din nou în diferite concursuri sportive (atletism, nataţie, tir, volei, baschet etc.). În general acestea au fost spectaculoase şi dîrz disputate remarcîndu-se o serie de elemente talentate, printre care Rodica Stănciulescu (Institutul de Căi Ferate) şi Valentin Seceleanu (Institutul de Cultură Fizică) — la tir, Eveline Theill (Institutul de Agronomie) — la săritura în lungime, şi alţii. Pînă acum în competiţia sportivă organizată în cinstea conferinţei pe ţară a asociaţiilor studenţeşti au participat peste 1.000 de studenţi şi studente.

La Sinaia, în prima zi

Schiorii Schemmel şi Cimpoia, cîştigători

**Pe drumul care duce din Sinaia spre cota 1.400 au urcat duminica aceasta mulţi, foarte mulţi turişti şi localnici. Şi după 6 km., cît măsoară drumul pînă la hotelul turistic al C.C.S., au făcut cunoştinţă cu schiori austriaci, unguri şi romîni participanţi la campionatele internaţionale ale ţării noastre. Dar cum traseul primei probe — slalom uriaş — era mai sus, pe Valea lui Carp, începînd de lîngă vîrful Furnica, spectatorii, cărora li s-au alăturat concurenţii, au urcat mai departe. Primii s-au oprit de-a lungul traseului, mai ales pe faţa mare a Văii, iar schiorii tocmai la 2.100 m., de unde s-a dat plecarea. Zăpada vîscolită şi uneori valuri de ceaţă au împiedicat vizibilitatea concurenţilor şi spectatorilor. Oricum, s-au putut face multe aprecieri „la ochi" despre viteza lui Cristoloveanu şi Birsan, despre tehnica austriacilor la trecerea prin porţi etc. Cronometrul însă a fixat ordinea în clasament. Primii cinci clasaţi sînt: H. Schemmel (Austria) — 1 min., 34 sec.; Gh. Cristolove

Congresul unional al artiștilor plastici sovietici

Pentru continua înflorire a creației artistice sovietice

Cuvîntarea tov. D. T. Șepilov, secretar al C. C. al P. C. U. S.

MOSCOVA 3 (Agerpres). — Corespondentul Agerpres transmite:

La 2 martie, la Congresul unional al artiștilor plastici, D. T. Șepilov, secretar al C.C. al P.C.U.S., a rostit o amplă cuvîntare.

După ce a arătat că primul Congres unional al artiștilor plastici s-a întrunit la o dată remarcabilă — în anul celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, D. T. Șepilov a spus:

„Dacă am aduna într-o galerie grandioasă cele mai bune lucrări create de artiștii plastici sovietici în acești 40 de ani și care acum sînt răspîndite ca filoane prețioase în sute de galerii de tablouri, muzee, palate de cultură s-ar obține o minunată expoziție, pe care am putea-o denumi „arta vieții noi".

Această expoziție ar fi o mărturie a măreței forțe însuflețitoare a socialismului care stimulează, cu seva sa dătătoare de viață, progresul în toate domeniile vieții economice, în creația științifică, în literatură și artă. Această expoziție ar arăta că arta plastică a țării noastre a devenit o puternică artă multinațională, cu un nou conținut de idei, o artă de o uriașă forță artistică.

In lumea capitalistă, a spus în continuare Șepilov, există numeroși artiști plastici progresiști realiști, care vor să-și slujească poporul, să creeze operele lor în interesul progresului social, artiști care luptă cu abnegație pentru pace, pentru democrație, pentru libertatea și independența popoarelor. Dar presa burgheză, critica de artă, dolarii și francii sprijină orientarea formalistă în artă, care are menirea să corupă sufletele oamenilor, cu veninul nihilismului și al disprețului față de tot ce este sfînt în cultură, să pregătească din punct de vedere ideologic tot felul de profanatori și pogromiști.

Am avut prilejul, a continuat Șepilov, să vizitez la Paris o expoziție organizată de artiști plastici din 16 țări ale Europei, care purta numele de Expoziție a „neorealismului".

Am colindat sălile și pe sute de pînze am văzut înfățișate tot felul de pete murdare, de culoarea putregaiului, o îmbinare nefirească de linii orizontale și verticale, de cuburi și sfere. Tot ce am văzut mi-s-a părut un delir patologic, o batjocură la adresa sentimentelor și ideilor umanitare. Singura noastră consolare a fost că în cursul vizitei de aproape trei ore prin sălile expoziției „neorealismului", am întîlnit doar doi vizitatori.

Oamenilor sovietici, a declarat Șepilov, le sînt străine fenomenele patologice în estetică, denaturările formaliste decadente, prezentate sub steagul spiritului inovator.

Sarcina artei, a continuat Șepilov, este de a educa din punct de vedere estetic masele de milioane de oameni ai muncii, de a îmbogăți conștiința lor, de a fi un instrument puternic, de creștere spirituală și de dezvoltare culturală. **Nu avem nevoie de mofturi formaliste, de roadele monstruoase ale „abstracționiștilor", ci de o artă profund veridică și de un înalt umanism, pătrunsă de gîndirea înaintată și apropiată inimii omului.**

Legătura artei cu viața, caracterul popular al artei, slujirea devotată a noii orînduiri sociale de către artist — iată principiile măreție și nobile, principiile fundamentale ale artei Tocmai aceasta este temelia unui autentic și cît mai îndrăzneț spirit inovator în creația artistică. Drept cele mai importante opere ale artei sovietice, noi considerăm acele opere, care — fie că este vorba de tablourile lui Grekov sau de portretele lui Nesterov, de pînzele lui Brodski sau ale Kukriniksi-lor (M. Kuprianov, P. Krîlov și N Sokolov), de sculpturile lui Șadr sau de monumentele lui Muhina — înfățișează cu mare forță artistică drumul istoric al societății noi, socialiste, aspectul omului sovietic, luptător și constructor.

Ocupîndu-se de problemele realismului socialist, Șepilov a spus:

In ultimul timp, am avut de înfruntat atacuri violente îndreptate împotriva artei sovietice Dacă vorbim despre atacurile răuvoitoare ale lagărului imperialist la adresa artei noastre realiste, trebuie să spunem că aceste atacuri fac cinste artiștilor plastici sovietici, deoarece ele arată că arta noastră pășește pe calea justă și tocmai din această cauză ea provoacă furia plină de ură a dușmanului.

Ne dăm seama că adversarii socialismului, criticind sculptura, pictura sau literatura sovietică, atacă, firește, ideologia revoluționară în ansamblu, concepția marxistă despre lume, temeliile politicii noastre. Datoria noastră este să răspundem cu curaj și hotărîre la toate atacurile dușmanilor, demascînd și blamînd pe adversarii ideologici, deoarece arta sovietică întruchipează cele mai înaintate idealuri, cele mai înaintate tendințe ale dezvoltării creației artistice.

Șepilov a continuat: In interiorul țării, în rîndul unei părți (ce-i drept neinsemnate) a oamenilor de artă ne izbim uneori de o oarecare lipsă de înțelegere, de probleme confuze iar în cazuri mai rare de o critică fățișă la adresa principiilor imuabile ale artei sovietice. Datoria noastră este să ajutăm pe oamenii de artă să se descurce just în problemele confuze, să lămurim ceea ce nu este clar. De la fiecare din noi se cere o poziție ideologică limpede, fermitate și principialitate. Dar, tocmai de aceea trebuie să știi să convingi, să argumentezi, să-ți aperi vederile pe baza analizei fenomenelor concrete și a tendințelor generale de dezvoltare a artei, și nu să rezumi totul la ciorovăială și lipirea de etichete.

In cercurile artiștilor plastici au fost criticate pînă în cele mai mici amănunte o serie de tablouri slabe, schematice, compuse după o rețetă convențională lipsite de adevărul vieții și de expresivitate plastică. Se critică deducția falsă, bombastică și care denaturează realitatea în lumină trandafirie. Se critică operele în care arta autentică este înlocuită cu o sărăcăcioasă copiere naturalistă cu o impasibilă fotografiere meșteșugărească, opere în care nu există nici idei, nici pasiune, nici frumusețe.

Această critică este justă în fond. In asemenea opere, autorii renunță la adevărul vieții, la exigențele înalte ale artei, la realismul socialist Tocmai de aceea ei sînt criticați de cercurile artistice. Unii tovarăși ajung însă la o concluzie cu totul neașteptată: ei declară că pricina acestor lipsuri ale artei noastre ar fi... metoda realismului socialist. Or, pentru orice om fără idei preconcepute este clar că pricina care face să apară lucrări slabe nu este aplicarea metodei realismului socialist, ci dimpotrivă, abaterea de la ea.

Faptul că unele opere proaste, a spus Șepilov, erau prezentate de cîte unii ca opere ale realismului, și — încă mai mult — ale realismului socialist, nu făcea altceva decît să împiedice lupta pentru realismul socialist, să complice și să îngreuneze lupta împotriva elementelor estetico-formaliste. Or, trebuie să vedem esența lucrurilor. Dușmanii au căutat întotdeauna ca împotriva oricărui principiu sau idei măreție să folosească lipsurile în realizarea lor. Dar, oare aceasta trebuie să împiedice apărarea ideii sau principiului just, să te facă să renunți la transpunerea lor în viață?

Metoda realist-socialistă, care este metoda de creație a artei sovietice, cere o redare veridică, concretă din punct de vedere istoric, a realității în dezvoltarea ei revoluționară, ajută pe artist să pătrundă esența manifestărilor vieții, să descopere legile lor, să vadă dincolo de aparențe procesele profunde și perspectivele de dezvoltare.

In continuare, Șepilov a declarat: Insăși noțiunea realismului socialist reflectă profund și clar esența și specificul artei sovietice, ca o nouă treaptă, un nou pas în dezvoltarea artistică a omenirii. Ea exprimă legătura organică a artei noastre cu cele mai bune tradiții realiste ale trecutului, deoarece tocmai realismul a dat lumii opere cu un bogat conținut de idei, de o frumusețe artistică inimitabilă. Dar realismul artei sovietice nu este o repetare, nu este o copiere a realismului trecutului. Acest realism reprezintă metoda de creație generată de marxism-leninism — cea mai înaintată și singura concepție științifică asupra lumii a contemporaneității, concepție care a crescut și se dezvoltă datorită Marii Revoluții, ce a deschis o eră nouă în istoria societății omenești.

Trăsătura principală și cea mai prețioasă a realismului socialist constă în faptul că această metodă îndreaptă neabătut atenția artistului spre viață, spre oameni, spre realitatea noastră în dezvoltare, cu întreaga ei complexitate și multilateralitate, realitate în care nouă luptă împotriva vechiului. Această metodă cere înțelegerea profundă a proceselor care au loc în viață, ea îl obligă pe artist să fie în creația sa nu un simplu martor, ci un participant la lupta poporului pentru triumful principiilor noii orînduiri sociale, îi cere o înaltă măiestrie și perfecționarea tehnicii din toate punctele de vedere.

Adversarii noștri spun că metoda realismului socialist ar impune artistului un fel de dogme și scheme invariabile, împietrite. Nu e cazul să ascundem faptul că și la noi există critici în domeniul artei, care proclamă principii cu un aer de parcă toate problemele extrem de complicate și secretele creației artistice s-ar găsi ascunse în buzunarul vestei lor. Se înțelege de la sine că ar fi nejust să apreciem esența realismului socialist după născocirile unor sectanți sau adepți ai unor grupuri.

Definind trăsăturile fundamentale ale realismului socialist ca metodă de creație a artei sovietice, partidul subliniază că este inadmisibilă o interpretare a acestei metode — care ar atrage după sine **nivelarea** individualităților artistice ale maeștrilor artei. Este absurd să se pretindă ca toate teatrele din țară să semene numai cu MHAT (Teatrul academic de artă „Maxim Gorki". N.R.), iar toți artiștii să lucreze numai după maniera peredvijnicilor (pictori democrați din a doua jumătate a secolului trecut.-N.R), deși apreciem cu toții marile merite și însemnătatea extraordinară atît a teatrului MHAT cît și a peredvijnicilor.

Realismul socialist este incompatibil cu orice îngustime sau dogmatism. Principialitatea nu trebuie înlocuită cu ideile preconcepute ale unui grup, nu trebuie să „eliminăm" cu ușurință pe unii maeștri din realismul socialist și să-i includem în categoria „esteticienilor-formaliști" sau, dimpotrivă, a „naturaliștilor-fotografi", prezentînd realismul socialist ca un fel de pat al lui Procust și potrivind cu perseverență tot ce nu corespunde etalonului ales dinainte.

Partidul se pronunță pentru ideologie comunistă, pentru realism socialist în artă. Credem însă că în cadrul și pe baza realismului socialist pot și trebuie să înflorească diferite stiluri creatoare, forme variate, diverse individualități artistice, atunci cînd, fiind original, artistul slujește prin operele sale marile idei eliberatoare, contribuie la crearea unei orînduiri armonioase, cu adevărat umane, ajută la educarea estetică a poporului, îmbogățește tezaurul spiritual al societății cu valori adevărate și nu cu imitații ieftine.

Nu trebuie să ne temem, ci trebuie să ne bucurăm de varietatea stilurilor în artă, de faptul că manierele diferiților pictori nu seamănă între ele.

Una din sarcinile Uniunii artiștilor plastici este să încurajeze cu mai multă hotărîre această diversitate de stiluri, să sprijine cu mai multă îndrăzneală pe artiștii cu manieră diferită, să facă totul pentru ajutorarea talentului și a măiestriei. Cu cît va aduce o contribuție mai mare fiecare artist la tezaurul general al artei sovietice, cu atît mai bogat va fi acest tezaur, și cu atît mai repede vom pune capăt tuturor manifestărilor impersonalității, aridității, lipsei de culoare cu care nu vrem să ne împăcăm. Și, fără îndoială, trebuie să punem capăt pentru totdeauna încercării de unificare a creației artistice pentru care pledează unii critici.

Partidul îndeamnă pe artiști să dea dovadă de **inițiativă creatoare îndrăzneață, să îmbogățească pe toate căile** arta. Nu există îndoială că larga dezvoltare a întrecerii creatoare a artiștilor, pe baza luptei comune pentru cauza poporului, pentru cauza comunismului, va contribui la progresul continuu al artei sovietice.

Toate atacurile dușmănoase împotriva realismului socialist nu pot nici să răstoarne, dar nici măcar să clatine cîtuși de puțin pozițiile nestrămutate ale artei sovietice în această problemă. Cu cît se străduiesc mai mult dușmanii noștri, cu atît se vede mai clar că n-au nimic esențial de spus, și că sînt obligați să se mulțumească cu atacuri împotriva unora dintre lucrările nereușite pe care, dealtfel, artiștii sovietici le-au criticat ei înșiși înaintea lor. Sînt inutile sforțările lor de a lovi în inima artei sovietice. Sufletul artei sovietice rămîne nepîngărit — suflet curat, luminos și nobil!

Vorbind despre metoda dialectică, Lenin a arătat că ea este o metodă vie, care se dezvoltă, o metodă multilaterală, cu un noian de nuanțe în ce privește atitudinea față de realitate („In jurul problemei dialecticii"). Aceasta se referă pe deplin și la metoda realismului socialist, care, ca metodă în artă **este o metodă vie, în permanentă dezvoltare,** îmbogățindu-se paralel cu dezvoltarea artei. Ar fi absurd să credem că totul este aici definit în amănunțime și pe vecie și că n-a mai rămas nimic de elaborat. Nu. Există un mare număr de probleme care necesită o elaborare profundă, o dezbatere tovărășească, discuții științifice.

In presă, în adunările artiștilor plastici s-a formulat printre altele propunerea de a se considera realismul socialist nu ca o **metodă de creație** ci ca o concepție asupra lumii a artistului plastic. Aici, controversa nu se axează pe termeni, ci este vorba despre lucruri foarte importante. După toate probabilitățile această problemă se va pune și în Congresul dv. Se înțelege că asemenea probleme nu pot fi rezolvate printr-o simplă examinare și cu atît mai puțin prin „directive". Dar propunerea de a se renunța la noțiunea de realism socialist ca metodă nu poate să nu provoace serioase obiecțiuni.

Concepția marxist-leninistă despre lume oferă cheia pentru cunoașterea legilor vieții sociale, ea ajută pe oameni să se orienteze în problemele cele mai complexe ale actualității, ea oferă un fir conducător politicienilor, oamenilor de știință, cadrelor noastre din toate domeniile activității lor. Incercarea de a pune alături de concepția marxist-leninistă despre lume încă o concepție — realismul socialist — nu poate fi privită cu seriozitate, căci este nefirească din punct de vedere filozofic și politic.

Metoda este un mijloc de studiere, de cunoaștere și de reflectare artistică a realității, care permite înțelegerea justă a legilor obiective ale însăși realității. Definiția marxistă, științifică, a metodei exclude subiectivismul, exclude orice fel de încercări de a trata metoda drept suma unor reguli arbitrare, stabilite în mod speculativ. Definirea realismului socialist ca metodă de creație ne pune la dispoziție criterii științifice și pentru aprecierea operelor de artă.

Tratarea realismului socialist ca concepție asupra lumii și nu ca metodă de creație este de natură să ducă numai la confuzii în ceea ce privește noțiunile importante și să deschidă calea subiectivismului. Se înțelege că pe viitor problema aceasta trebuie studiată din punct de vedere teoretic sub toate aspectele.

Analizînd tradițiile realiste și spiritul inovator, Șepilov a spus: Apelul adresat artiștilor plastici, de a crea opere care să înfățișeze veridic noua orînduire socială — socialismul și oamenii noi ai epocii sovietice — cuprinde deja cerințele spiritului inovator, ale căutării de noi mijloace de exprimare a conținutului vieții.

Pentru noi spiritul inovator în artă nu este un scop în sine, ci o dezvoltare continuă a artei cu folosirea întregii experiențe și măiestriei clasice acumulate, care ajută pe artist să dezvăluie și să reflecte realitatea mai profund, mai viu, mai multilateral, pe baza înțelegerii juste a proceselor și a legilor vieții reale, a dezvoltării ei dinamice.

Există însă și o altă înțelegere a tradițiilor și a spiritului inovator, cînd artistul consideră că el începe, cum s-ar spune, de pe un loc gol, și nu ar fi legat în nici un fel de dezvoltarea precedentă a artei.

Partidul dă o ripostă hotărîtă acestui spirit pseudoinovator și unor asemenea născociri fanteziste.

Nu putem să ocolim întrebarea: In ce direcție să se dezvolte spiritul inovator? Noi răspundem: sprijinindu-se pe moștenirea clasică — în direcția aprofundării continue a cunoașterii de către artă a realității, a vieții sociale, în direcția perfecționării continue a artei însăși și a mijloacelor ei de exprimare. Această interpretare a spiritului inovator duce pe artistul plastic înainte, îi dă un țel clar, o bază principială trainică.

Nu tot ceea ce este vechi e rău și nu tot ce pare nou este bun. Spiritul revoluționar în viață și în artă constă în a ști să privești prin prisma intereselor poporului toate fenomenele, atît ale artei vechi, cît și ale celei noi.

Sclipirile false ale „spiritului inovator" formalist atrag uneori pe unii tineri artiști plastici, cărora li se pare că sprijinirea unui fenomen „neobișnuit" ar fi acțiunea cea mai r-r-revoluționară.

Dar în aceste căutări ale unei forme „neobișnuite", trece uneori pe planul al doilea preocuparea pentru **conținutul de idei,** pentru veridicitatea operei, iar aceasta înseamnă să preschimbi aurul adevărului artistic pe lățcaia ruginită a originalității.

Șepilov a spus în continuare: „Pentru lucrătorii de pe tărîmul artei, principalul constă în apropierea și mai mare de viața poporului, în concentrarea atenției artistului asupra gîndurilor, sentimentelor și trăirilor omului sovietic. **Viața și lupta eroică de zi cu zi a oamenilor sovietici, a țărilor marii comunități socialiste, trebuie să devină tema cu adevărat principală a artei noastre.**

Cu toate acestea, la unii artiști plastici se observă oarecare timiditate, nesiguranță în tratarea noilor fenomene ale realității. Nu poate să nu ne neliniștească, de pildă, faptul că în ultimii ani s-a micșorat mult la noi numărul pînzelor cu subiect tematic, avînd **un bogat conținut luat din viață.**

Vă rog să mă înțelegeți just. Nu există nici cea mai mică îndoială că sînt necesare și tablourile de gen, și peisajele, și natura moartă. Toate acestea îmbogățesc lumea spirituală și estetică a omului. Dar nu e clar oare că pentru noi sînt deosebit de prețioase operele care zugrăvesc fenomenele de seamă ale realității socialiste, procesele esențiale ale dezvoltării sociale? Tablourile „peredvijnicilor", la fel ca și versurile lui Nekrasov sau romanul „Ce-i de făcut?" al lui Cernîșevski, au ajutat la formarea concepțiilor ideologice și morale ale oamenilor înaintați din acea vreme. Operele cele mai bune ale pictorilor și sculptorilor modelează sufletul oamenilor, așa ca „Pămînt desțelenit" de Șolohov sau „Așa s-a călit oțelul" de Ostrovski.

Nu vrem să impunem un regulament artiștilor plastici, să stabilim ce teme „trebuie" sau „nu trebuie" să aleagă. Simțul social viu și interesul artistic față de viață, față de oameni, vor ajuta pe fiecare să-și găsească tema. Aș vrea să spun un singur lucru: cu cît este mai însemnată tema, cu atît este ea mai apropiată și mai scumpă gîndurilor și sentimentelor poporului, cu atît este mai mare exigența artistică față de autorul ei. Cu cît este mai însemnată tema, cu atît trebuie să fie mai mari ajutorul și atenția acordate artistului plastic de către organizațiile culturale, de către Uniunea artiștilor plastici.

Ministerul Culturii al U.R.S.S. și ministerele culturii din republicile unionale, ca și Academia de arte plastice se ocupă nesatisfăcător, superficial, de artă. Conducerea în general, dar în special conducerea în domeniul artei, nu trebuie înțeleasă ca suma unor acțiuni administrative; aici trebuie să se țină seamă cu multă atenție de întregul specific al acestui sector al activității omenești.

Ar fi just să spunem că oamenii de artă trebuie în primul rînd **ajutați.** A ajuta înseamnă a întări la fiecare dintre ei ceea ce are mai bun și mai înaintat, a înlătura lipsurile și a-l dădăci mai puțin. Gorki spunea că trebuie să știi foarte mult ca să ai dreptul să dai sfaturi cu prudență.

In uniunile de creație, partidul s-a bazat întotdeauna pe cadre de creație înaintate, cu un înalt nivel ideologic și talentate, sprijinindu-le în lupta împotriva elementelor înapoiate, burghezo-anarhice, care pe alocuri chipurile nu mai există, dar apar pe neașteptate. La noi există și va exista și pe viitor luptă de idei; va trebui să luăm și în viitor atitudine împotriva dușmanilor ideologici. Sarcina organizațiilor de partid este de a orienta just, de pe poziții principiale și cu competență lupta ideologică, neadmițînd metode administrative sau bruscarea, unind în jurul sarcinilor fundamentale ale creației toate forțele sănătoase, progresiste ale intelectualității artistice.

Șepilov a declarat în continuare: Mecenatul, iar pe de altă parte folosirea exclusivă a metodelor administrative, care înlocuiesc educarea ideologică a artiștilor plastici, tutela măruntă și reglementarea birocratică a muncii de creație, pretenția ca artiștii să-și însușească părerile subiective și adesea necompetente ale birocraților artei, toate acestea trebuie lichidate ca o abatere de la normele și principiile leniniste de conducere în domeniul culturii.

Condamnînd însă asemenea lipsuri, noi luptăm pentru **întărirea și perfecționarea pe toate căile a conducerii politico-ideologice și de partid a artei, deoarece în aceasta constă chezășia dezvoltării și înfloririi ei adevărate.** Nu putem să nu luăm atitudine împotriva teoriilor în esență greșite ale dezvoltării „spontane" a artei, împotriva șovăielilor filistine-estetizante care influențează uneori pe unii artiști plastici.

Uniunea artiștilor plastici sovietici, a spus în încheiere Șepilov, trebuie într-o măsură mult mai mare decît pînă acum să-și întemeieze întreaga activitate **pe principii democratice, pe baza celui mai larg spirit de inițiativă al artiștilor plastici înșiși, pe baza înțelepciunii colective și a conducerii colective.**

(Text prescurtat)

★ ★

MOSCOVA. In cadrul Congresului artiștilor plastici a luat cuvîntul Ion Jalea, maestru emerit al artei din R. P. Română, președintele Uniunii artiștilor plastici din R. P. Română care a adus artiștilor plastici sovietici, salutul artiștilor din R. P. Română.

ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI * ULTIMELE ȘTIRI

DE PESTE HOTARE

Corespondență din Moscova

O puternică demonstrație a democrației sovietice socialiste

Duminică, în 8 republici unionale — R.S.F.S.R., R.S.S. Ucraineană, R.S.S. Bielorusă, R.S.S. Uzbekistan, R.S.S. Lituaniană, R.S.S. Moldovenească, R.S.S. Tadjică și R.S.S. Turcmenă — au avut loc alegeri pentru organele locale ale puterii de stat. Peste un milion de deputați au fost aleși în sovietele de ținut, regionale, orășenești, raionale, sătești. Ei sînt dintre cei mai buni fii și fiice ale poporului sovietic, comuniști și fără de partid, muncitori, colhoznici, reprezentanți ai intelectualității, militari, — tineri și vîrstnici.

Alegerile pentru sovietele locale au fost precedate de o vastă campanie politică, care s-a desfășurat timp de două luni. Trăsătura caracteristică a întregii campanii electorale a fost participarea activă a maselor, larga manifestare a spiritului de inițiativă și a exigenței alegătorilor față de deputați. Au fost cazuri cînd alegătorii au respins unele candidaturi, propunînd candidați noi, care și-au cucerit încrederea populației prin abnegația lor în munca de construcție pașnică. In același timp, se bucură de toată prețuirea candidații care s-au distins ca buni gospodari ai treburilor obștești locale. La una din circumscripțiile electorale a candidat pentru a 11-a oară tovarășul G. P. Nikuli, fost zidar, care acum conduce stația de apă „Stalinskaia", cea mai mare din Moscova.

...Cînd la Moscova se deschideau secțiile de votare, (ora 6 dimineața — ora locală), radioul transmitea primele reportaje despre alegeri din orașele și raioanele Orientului îndepărtat. Cînd moscoviții au început să treacă prin fața urnelor, la Vladivostok votaseră mai mult de jumătate din alegători. Din Sahalin, Kamciatka, Habarovsk se și transmit rezultatele preliminare. Toți candidații propuși au fost aleși.

In capitala sovietică, toată populația este pe străzi. In întreg orașul domnește multă însuflețire. Pretutindeni sînt steaguri, afișe electorale. In piețele orașului răsună muzica. Moscoviții, și întregul popor sovietic, privesc ziua alegerilor ca o mare sărbătoare. Majoritatea cetățenilor au venit la urne în primele ore ale dimineții. Pînă la orele 12 la Moscova votaseră 79,2% din alegători, iar la ora 18, adică cu 6 ore înainte de închiderea secțiilor de votare, mai rămăseseră de votat doar 0,5% din alegători.

De la ultimele alegeri pentru sovietele locale, Moscova, Capitala patriei sovietice, a cunoscut noi realizări în folosul oamenilor muncii. Au apărut o mulțime de străzi și cartiere noi; prefaceri grandioase s-au petrecut în raionul de sud-vest al capitalei, în jurul universității de pe colinele Lenin. Aici, în decurs de 3—4 ani s-au ridicat sute de case de locuit, magazine. Pentru prima dată în aceste locuri s-au deschis secții de votare. Zidarul Mihail Novikov, unul din constructorii frumoaselor clădiri de cîte 5—6 etaje, căptușite cu ceramică albă-gălbuie, candidează pentru sovietul Moscovei. La secția de vot nr. 41, ore întregi trec prin fața urnei tovarășii săi de muncă, locatarii noilor clădiri. Pensionarul Nikolai Sidorcik vine la vot cu cei doi copii ai săi: Alexei, tînăr inginer, și Vera, studentă la facultatea de chimie. Ei îl cunosc bine pe candidatul lor. Cînd familia Sidorcik s-a mutat în noul apartament, Novikov cu ortacii săi lucra încă la finisarea etajelor superioare.

— Mihail Iakovlevici ne-a vizitat adesea, interesîndu-se de calitățile și lipsurile noului apartament construit de el — zice Sidorcik. Incă înainte de a fi deputat el purta multă grijă locatarilor, cu care se sfătuia mereu cum e mai bine să construiască casele.

— E un om minunat — adaugă inginerul Alexei. Nu de mult a primit ordinul Lenin. După faptă și răsplată. Noi îl votăm cu drag.

La Moscova, ca întotdeauna, au votat mii de oameni neînscriși aici în listele de alegători. Aceștia sînt oaspeții Capitalei. Pentru ei s-a amenajat la gara Kazanskaia o secție de vot specială. Pînă seara peste 5000 de oameni sovietici și-au dat aici votul pentru candidații blocului comuniștilor și al celor fără de partid.

Una din circumscripțiile electorale ale Moscovei se află la zeci de mii de kilometri depărtare, în îndepărtata Antarctidă, așezarea Mirnîi. Spre deosebire de sutele de mii de moscoviți care au luat parte la întîlnirile cu candidații lor, expediția științifică și personalul administrativ din Mirnîi n-au avut posibilitatea să stea față-n față cu candidatul lor, Olga Komova. Cum să încredințeze votul unui candidat cu care n-ai schimbat păreri, nu-i cunoști intențiile și angajamentele? Și iată că cei din Mirnîi trimit o radiogramă la Sovietul raional: „Vrem să avem cu candidata noastră o convorbire prin radio". Alegătorii din Mirnîi pun o mulțime de întrebări despre activitatea candidatei. Komova povestește pe îndelete: ea lucrează de multă vreme într-o comisie permanentă a sovietului raional, se interesează de educația copiilor în școli, de activitatea bibliotecilor, a palatelor de cultură. Duminică după-amiază comisia electorală primește radiograma din Mirnîi: „Toți cei 281 de alegători din Antarctica au votat pentru Olga Komova".

La Odesa s-au primit radiograme despre desfășurarea votului pe navele sovietice, care se află în largul mării. In Lituania au votat numeroși cetățeni lituanieni întorși recent în patrie din America Latină.

Peste tot, duminică a fost sărbătoare. Populația a participat cu mare însuflețire la alegeri.

Alegerile de duminică au demonstrat încă odată caracterul profund democratic al orînduirii sovietice, largile drepturi și libertăți de care se bucură cetățeanul sovietic. Democrația socialistă înseamnă adevărata putere a poporului, ea asigură participarea largă a maselor de oameni ai muncii la conducerea statului. Nici un fel de clevetiri ale dușmanilor socialismului nu pot ascunde imensa ei superioritate asupra democrației burgheze, false, ciuntite, ipocrite. Alegerile au demonstrat cu o nouă forță unitatea moral-politică a popoarelor sovietice, în jurul partidului comunist și al guvernului sovietic.

Sovietele locale s-au înavuțit acum cu forțe noi, proaspete, capabile să ridice activitatea lor pe trepte tot mai înalte, spre binele poporului sovietic, al mersului său înainte, spre comunism.

ALEXANDRU CIMPEANU

Intîlnire prietenească între delegațiile de femei ale orașelor Giurgiu și Ruse

In cinstea zilei de 8 Martie, Ziua internațională a femeii, duminică a avut loc pe Podul Prieteniei, care leagă orașele Giurgiu și Ruse, o întîlnire prietenească între delegațiile de femei din cele două orașe vecine. Mesajul delegației femeilor din Giurgiu a fost adus la Podul Prieteniei de un grup de peste 90 de motocicliste și motocicliști, aflați aci în cadrul concursului de motociclism dotat cu Cupa 8 Martie.

A luat cuvîntul din partea delegației din Giurgiu, tov. Dumitra Gheorghe iar în numele delegației de femei din orașul Ruse, Radka Gheceva.

Cele două delegații au făcut apoi schimbul de daruri.

Intîlnirea femeilor din orașele Giurgiu și Ruse s-a transformat într-o manifestare de puternică prietenie între popoarele romîn și bulgar.

(Agerpres)

—○—

Deschiderea tîrgului de la Leipzig

LEIPZIG (Agerpres). ADN. La 2 martie a avut loc o ședință festivă cu prilejul deschiderii Tîrgului internațional de primăvară-1957, de la Leipzig. La ședință au participat conducători ai guvernului R.D. Germane, reprezentanți ai partidelor democrate și ai organizațiilor de masă precum și membri ai corpului diplomatic, membri ai delegațiilor și reprezentanți ai cercurilor comerciale și de afaceri din diferite țări. Printre oaspeții străini se află membrii delegației guvernamentale sovietice în frunte cu I.G. Kabanov, ministrul Comerțului Exterior al U.R.S.S.

Anul acesta la tîrg participă 39 de țări. Pentru prima dată sînt prezente Japonia, Pakistanul, Sirla, Islanda și Bolivia.

La ședința festivă de deschidere a Tîrgului Internațional de primăvară-1957 de la Leipzig, H. Rau, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Comerțului Exterior și Inter-german al R.D. Germane, a rostit o cuvîntare. Printre altele el a arătat că planurile de constituire a așa-zisei „piețe europene comune" sînt îndreptate împotriva comerțului între Est și Vest și creează un nou obstacol în calea reunificării pașnice a Germaniei.

—○—

Convocarea congresului mondial

Pentru interzicerea armelor atomică și cu hidrogen

TOKIO 4 (Agerpres). — Comitetul permanent al consiliului japonez pentru interzicerea armelor atomică și cu hidrogen a hotărît ca cel de-al III-lea congres mondial împotriva armelor atomică și cu hidrogen să aibă loc la Tokio în jurul datei de 6 august 1957. Consiliul a cerut tuturor țărilor să participe la acest congres.

Kaobi Yasui a fost ales președinte al Comitetului permanent, care este alcătuit din 37 de membri. Prin înființarea comitetului permanent consiliul a devenit o organizație permanentă.

Actualitatea internațională

ORIENTUL MIJLOCIU

După ce vineri în Adunarea Generală a O.N.U., Golda Meir, ministrul de Externe al Israelului, a anunțat că Israelul este gata să-și retragă trupele din Egipt, agențiile de presă transmit că „acum este puțin probabil ca guvernul israelian să dea ordin armatei să se retragă din regiunea Gaza, fără o mai clară luare de poziție din partea Statelor Unite și a O.N.U." (Reuter). Aceeași agenție transmite că „două din partidele care formează coaliția guvernamentală israeliană au hotărît să nu sprijine politica lui Ben Gurion cu privire la retragerea din Gaza. Cele două partide sînt Ahdut Avoda și Mapam, care dispun în parlament de 19 locuri. Această hotărîre poate duce la înfrîngerea lui Ben Gurion în problema votului de încredere".

Această schimbare de ultimă oră a cercurilor conducătoare israeliene s-ar datora, după cum relatează agențiile de presă, poziției S.U.A. exprimată în cuvîntarea lui Lodge la O.N.U., care „nu a corespuns așteptărilor". Lodge a fost obligat s-o scalde într-un fel pentru a nu îndepărta țările arabe, ceea ce ar duce la eșecul „doctrinei Eisenhower".

In Israel sînt prevăzute consfătuiri ale guvernului israelian și intruniri ale parlamentului pentru adoptarea unei poziții.

Continuîndu-și jocul lor dublu, imperialiștii americani mizează pe o nouă încordare israelo-arabă, de pe urma căreia ei să tragă toate profiturile.

INDONEZIA

După cum transmit agențiile de presă, în insulele Celebes (Indonezia) a avut loc o lovitură de stat organizată de o clică militară condusă de locotenent-colonelul Ventje Samual, fost sergent în armata olandeză. Grupul de militari rebeli cer autonomia insulelor Celebes, Moluce și Sunday. Ei au numit un guvernator militar pentru întreaga Indonezie de est.

Aceasta nu este prima lovitură de stat în Indonezia.

In toamna trecută, o lovitură asemănătoare a avut loc în Sumatra. Inițiate și finanțate de monopolurile imperialiste, scopul acestor lovituri este acela de a desmembra Indonezia, a cărei politică independentă nu este pe placul puterilor occidentale. Cercurile imperialiste tind să submineze autoritatea centrală tocmai acum cînd la Djakarta se pregătește constituirea unui nou guvern.

Nu se cunosc încă amănunte cu privire la cei care au organizat această lovitură de stat și la contramăsurile guvernului indonezian.

TAILANDA

In seara zilei de 2 martie, în pofida stării excepționale decretate de guvern în țară, a avut loc la Bangkok o mare demonstrație la care au participat aproape 100 000 persoane. Manifestanții au ocupat teritoriul rezidenței guvernului și străzile învecinate. Ei au cerut demisia primului ministru și a cabinetului, ridicarea stării excepționale, anularea rezultatului alegerilor parlamentare din 26 februarie și ținerea de noi alegeri la Bangkok.

Starea excepțională a fost decretată de guvern în urma dezordinilor care au urmat alegerilor parlamentare. Potrivit ultimelor rezultate, cu toată teroarea partidul primului ministru Songgram, adept zelos al politicii occidentale de blocuri militare, a obținut doar o mică majoritate față de partidele de opoziție. Alegerile însă s-au referit doar la 160 mandate; restul de 160 locuri vor fi ocupate de deputați numiți de guvern, nu aleși. Așa că guvernul își va asigura majoritatea. Dar guvernul se teme ca nu cumva manifestațiile să nu se transforme într-o adevărată revoltă.

Scurte ȘTIRI

BUDAPESTA. Delegația C.C.S. din R. P. Română, condusă de tov. Gheorghe Apostol, președintele Consiliului Central al Sindicatelor, a sosit ieri la Budapesta. In cursul zilei delegația sindicală din R. P. Română a vizitat orașul Budapesta.

MOSCOVA. Răspunzînd invitației Ministerului Culturii al U.R.S.S., a sosit la Moscova ansamblul Teatrului de Stat de Operetă din București sub conducerea lui C. Rădulescu, artist emerit, directorul Direcției muzicii din Ministerul Culturii al R. P. Romîne.

VARȘOVIA. La 3 martie, ministrul Afacerilor Externe al R. P. Polone, Adam Rapacki, a plecat la Moscova, unde va duce convorbiri și va semna un acord între R.P. Polonă și Uniunea Sovietică cu privire la marcarea actualei frontiere dintre cele două țări în regiunea Mării Baltice. La 4 martie A. Rapacki a fost primit de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și de A. A. Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S.

WASHINGTON. Senatul american a respins cu 58 de voturi contra 28 un amendament propus de senatorul democrat Russel, care cerușe să se elimine din „doctrina Eisenhower" clauza prin care președintele S.U.A. este împuternicit să utilizeze un fond de 200 de milioane de dolari pentru ajutorarea economică sau militară a țărilor Orientului Apropiat în decursul următoarelor patru luni.

BELGRAD. *Agenția Taniug anunță că la invitația parlamentului britanic în seara zilei de 3 martie, o delegație a Scupșcinei Populare Federative a R.P.F. Iugoslavia, condusă de Moșe Pjade, președintele Scupșcinei Populare Federative, a plecat în Anglia.*

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60 10, 7.60 20, 7.60.40, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".